

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

instagram catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

youtube catalunya cristiana

45 Anys

Dret a creure en llibertat

S'agreuja la persecució a causa de la fe, que s'acarnissa especialment amb els cristians

P 8-12

Les benediccions i la pastoral de la misericòrdia, per Armand Puig

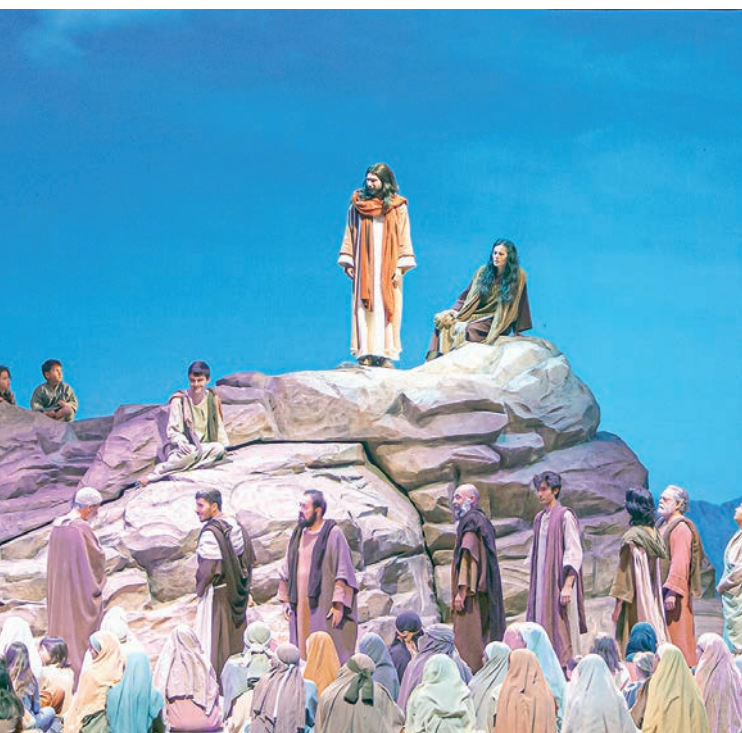
P 18 - 20

Nens sirians preguen davant la icona de la Mare de Déu dels Dolors.

SUMARI

18 FEBRER 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Reflexió	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

38-39

“La Passió d'Esparreguera”

Gran catequesi visual del missatge cristià

22-23

Nova ruta arqueològica a la catedral de Tarragona

Inclou un recorregut per 2.000
anys d'història

47

Entrevista a Raquel Pérez Sanjuan

És la directora de la Comissió per
a l'Educació de la Conferència
Episcopal Espanyola

16-17

Crida del Papa per lluitar contra el tràfic de persones

Cada 8 de febrer se celebra una
jornada mundial amb motiu de
Santa Josefina Bakhita

EDITORIAL

Ecumenisme de sang

En el macabre rànkung contra la llibertat religiosa al món, el cristianisme ocupa el primer lloc. Dit d'una altra manera: 573 milions de cristians viuen en països on es viola la llibertat religiosa. Els països més perillosos per a un cristià són, per ordre, Corea del Nord, Somàlia, el Iemen, Eritrea, Líbia, Nigèria, el Pakistan, l'Iran, l'Afganistan, el Sudan, l'Índia, Síria i l'Aràbia Saudita.

Com ha dit el papa Francesc en alguna ocasió, “els qui persegueixen els cristians no els pregunten: ets luterà?, ortodox?, catòlic?, reformat? L'enemic no s'equivoca, sap reconèixer on hi ha Jesús. En reconeixen un de sol: el cristià”. Per això, malauradament, l'expressió “ecumenisme de sang” ha fet fortuna.

També és molt important l'enfocament ecumènic en la lluita contra la persecució religiosa en general i la cristiana en particular. En són un exemple les dues entitats de les quals ens fem ressò en el primer pla d'aquesta setmana: Ajuda a l'Església Necessitada, catòlica, i Portes Obertes, evangèlica. Totes dues treballen per ajudar els cristians que pateixen persecució als seus països però també per conscienciar la població occidental, que moltes vegades sembla adormida davant de la vulneració continuada i generalitzada d'un dret humà fonamental com és el de la llibertat religiosa.

Com explica el director de Portes Obertes Espanya, Ted Blake, els nostres germans perseguits el que esperen de nosaltres és que “siguem un amb ells. La Bíblia ensenya que tots els que estem en Crist pertanyem a un cos. És important recalcar que només hi ha un cos de Crist, és a dir, no hi ha un cos catòlic i un de protestant, hi ha un cos dels que estan en Ell.”

Els nostres germans perseguits pel simple fet de ser cristians ens interpel·len a sentir el seu dolor i a actuar.

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (50 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

ANNA ARQUÉ I SOLSONA

@anna_arque

06/02/2024

Portaveu de la Comissió Internacional de Ciutadans Europeus

El Monument Commemoratiu de Catalunya als Pagesos (sí, en majúscula), a la ciutat de Lleida, pren avui tot el sentit que alguns no li han valorat. Tota la meua estimació i orgull per una gent que estima la terra, el país, i la cuida tant com els ho permeten

TICA FONT

@ticafont

06/02/2024

Centre Delàs d'Estudis per la Pau
Vaga de fam per Palestina. Segueixen forts i amb ànims, plens de força i esperança que acabi la guerra i Palestina sigui lliure

EVA FERNÁNDEZ

@evaenlaradio

06/02/2024

Corresponsal de la Cope al Vaticà
Aquesta setmana hi ha reunió del Consell de Cardenals. Avui han abordat el paper de la dona en l'Església amb la participació de les religioses Linda Pocher i Giuliva Di Berardino, i Jo Bailey Wells, membre de la Secretaria General anglicana

FRANCIS X. ROCCA

@FrancisXRocca

06/02/2024

Corresponsal al Vaticà de "The Wall Street Journal"

A la revista italiana *Credere*, el Papa respon als crítics de les benediccions del mateix sexe: "Ningú no s'escandalitza si beneeix un empresari que potser explota la gent: i aquest és un pecat molt greu. Mentrestant s'escandalitzen si beneeix un homosexual... Quina hipocresia!"

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

ANY JUBILAR A CARAVACA DE LA CRUZ

La basílica de la Vera Creu de Caravaca (Múrcia) viu un any jubilar amb la previsió d'un milió de pelegrins d'arreu del món. El bisbe de Cartagena, José Manuel Lorca Planes, en una entrevista al programa *Sense distància*, va explicar que "en aquesta experiència, conflueixen moltes persones, entitats, institucions i empreses". Va destacar que, amb l'expansió d'aquesta devoció a una creu, relíquia de la de Crist segons la tradició, "l'espiritualitat viscuda des del segle XIV ha fet que formi part de les entranyes de molts creients,

entre ells Sant Joan de la Creu, que va ser a Caravaca diverses vegades".

Lorca Planes va comentar, entre les activitats recents, una assemblea de delegats de Mitjans de Comunicació de les diòcesis espanyoles, celebrada a Múrcia i Caravaca del 5 al 7 de febrer i on "es va parlar de la intel·ligència artificial". Va qualificar-la de "joiosa experiència que ha servit per enfortir llaços de fraternitat, aprendre moltes coses i aprofitar l'oportunitat que uns coneguin allò que altres fan en l'àmbit de la comunicació de l'Església".

Zoom MACIÀ GRAU

Pagesos i ramaders de tot Catalunya es van mobilitzar per anar a Barcelona el 7 de febrer passat, durant la que va ser la segona jornada de protestes repartides pel territori. La manifestació, que va deixar la imatge de centenars de tractors avançant pel centre de la Ciutat Comtal, va arribar fins a la plaça de Sant Jaume, on alguns representants van reunir-se amb el president de la Generalitat, Pere Aragonès, i el conseller David Mascort. Molts col·lectius, com el Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya, han mostrat el seu suport a les protestes del sector primari, que com expliquen, col·labora a conservar i cuidar el jardí de la casa comuna universal.

L'efemèride

19 febrer del 1960

Mor a Montserrat el P. Bonaventura Ubach, orientalista, biblista i viatger, que havia nascut a Barcelona el 1879

Pilarín Bayés

Contrapunt

Alcem la Veu

NOEMÍ UBACH Portaveu del col·lectiu de
dones creients Alcem la VeuHem vist dones en llocs on fins ara
no hi podien ser

Al segle I, en temps de Jesús, les dones no participaven de la vida pública, de fet, havien de passar desapercebudes. No podien donar testimoni en un judici, les escoles eren només per als nois, i els drets d'elles, des del punt de vista jurídic, eren molt minsos.

És només si coneixem aquest context que podem copsar la transgressió que va suposar com Jesús es va relacionar amb les dones que li foren coetànies. Parlava amb elles, aprenia d'elles, se'n refiava, eren amigues, companyes. De fet, no feia cap diferència entre les persones.

Imaginem-nos l'astorament que devia suposar que fos una dona, Maria Magdalena, que no podia testificar en

cap judici perquè la seva paraula no valia res, la triada per ser testimoni i anunciar la resurrecció. Res no podia ser més subversiu. "Maria!", la interpel·la Jesús. "Rabuní!", contesta ella. "Jesús li diu: 'Deixa'm, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: Pujó al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu'" (Jn 20,17).

Amb aquest exemple i molts altres que ens mostren els evangelis, moltes dones ens preguntem com pot ser que l'Església encara continuï ancorada en una tradició que ens tracta com a cristianes de segona categoria. Com hem pogut allunyar-nos tant dels valors evangèlics?

Afortunadament hi ha signes que

alguna cosa està canviant en aquesta institució que és de totes i tots els batejats. El mateix papa Francesc promou un canvi de paradigma eclesial i el sínode que ha iniciat n'és l'exemple més contundent. Caminar junts implica trencar jerarquies i beneir la diversitat. Hem vist dones en llocs on fins ara no hi podien ser i canvis en el mateix Dret Canònic.

En aquest context van prenent força col·lectius de dones catòliques que reclamem una Església que sigui realment comunitat d'iguals. Dones que hem començat a alçar la veu convençudes que el diàleg amb el feminisme farà de l'Església una realitat més encarnada, oberta, diversa i amorosa. És un signe dels temps! ■

La sal de la terra

La pau és el camí

MAR PÉREZ

Teòloga biblista

És trist que l'egoisme s'hagi convertit en la
mesura que regula els objectius vitals

El 30 de gener va ser el Dia Escolar de la no-violència i la Pau (DENIP), conegut també com el dia mundial de la no-violència, fundat pel poeta i mestre mallorquí Llorenç Vidal Vidal l'any 1964, en una data propera a l'aniversari de la mort de Mahatma Gandhi, un referent pacifista.

A Catalunya es fan diferents actes a les escoles i instituts per conscienciar de la necessitat urgent de treballar actituds com la concòrdia, la tolerància, el diàleg i el respecte, tot tenint com a lema que "l'amor universal és millor que l'egoisme, la no-violència és millor que la violència i la pau és millor que la guerra".

Aquestes últimes paraules m'han fet pensar en Jesús de Natzaret, perquè tot i saber que és millor la pau que la guerra, hi ha guerra a Síria, a Ucraïna, a Gaza, a Armènia, al Iemen, a Etiòpia, al Sahel, al Pakistan, al Sudan del Sud, a Nigèria...; tot i ser conscients que la violència no porta enlloc, és evident la crispació que es respira en les societats occidentals on la voràgine consumista fa que treballem cada dia més, xuclats per falses necessitats que el capitalisme inventa; i, tot i que la nostra màxima aspiració com a éssers humans és estimar i ser estimats, és trist que l'egoisme s'hagi convertit en la mesura que regula els objectius vitals.

L'evangelista Mateu al discurs del Sermó de la Muntanya inclou les benaurances, concretament la setena diu: "Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu" (5,9). I per què seran anomenats fills de Déu aquells que treballen per la pau? Potser perquè s'hi escarrassen per deixar de banda el seu propi egoisme i mirar cap enfora per tal de poder veure els ulls dels que pateixen violència, injustícia i pobresa? Potser perquè cerquen la manera d'arribar a consensos que tinguin en compte les diferents parts implicades i estan oberts al diàleg i disposats a escoltar? Potser perquè l'amor de Déu es fa visible a través de les seves accions i per això, poden ser anomenats fills del Pare? ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Amb la creu de Terra Santa

Dimecres passat vam iniciar el temps de Quaresma amb la imposició de la cendra. La Quaresma i la Pasqua formen un únic moviment. Quaranta dies de Quaresma, camí cap a la creu. Cinquanta dies de Pasqua, camí vers la plenitud de l'Esperit.

Coincidint amb el primer diumenge de Quaresma arriba Sent la Creu, una iniciativa promoguda des del Secretariat diocesà de pastoral amb joves. Avui, a les sis de la tarda, a la basílica de la Sagrada Família, tindrem l'oportunitat d'iniciar conjuntament aquest temps de preparació per viure intensament la Pasqua. Ho farem al voltant de la taula del Senyor i de la seva Creu celebrant l'Eucaristia, precedida d'una vetlla de pregària.

La Creu de Crist ens pot ajudar a trobar l'esperança enmig de qualsevol conflicte. En aquesta ocasió, ens reunirem per pregar per la pau a Terra Santa, on el conflicte bèl·lic està causant patiment a moltes persones. Comptarem amb la presència del cardenal Pierbattista Pizzaballa, patriarca llatí de Jerusalem. Junts pregarem pels germans a Terra Santa que estan patint la guerra i les seves conseqüències.

En un missatge del papa Francesc, difós el passat 22 de novembre de 2023 a través de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa, el Sant Pare demanava als fidels pregàries per Ucraïna i, especialment, per Terra Santa; pregàries "perquè les diferències es resolguin en el diàleg i en la negociació i no amb una muntanya de morts de cada bàndol".

Aquest Nadal, els caps i patriarques de les esglésies cristianes de Terra Santa han suspès totes les celebracions, en solidaritat amb el patiment que es viu a la regió de Gaza i que també es va viure a Israel durant els atacs terroristes del 7 d'octubre passat. Davant d'aquest escenari desolador, cal que

ens unim en pregària per demanar a Déu que obri els cors de tots. La guerra mai és la solució, ni a Terra Santa ni a cap altre territori del món.

Des de la nostra Església local, ens sumem humilment a aquestes intencions de pregària per la pau. Ho farem en el context privilegiat de la vuitena edició de Sent la Creu, fent nostra la creu que ara pateixen tants germans a Terra Santa. Una terra sagrada on fa uns 2.000 anys, Jesús de Natzaret va morir crucificat oferint la seva vida per tots i cadascun de nosaltres. Una creu que en anys anteriors ens ha solidaritzat amb Lampedusa (2017), Mossul (2018), Cambodja (2019), Bangassou (2020), Veneçuela (2021), Filipines (2022) i Ucraïna (2023).

Benvolguts germans i germanes, juntament amb els bisbes auxiliars de la nostra arxidiòcesi, us convido a pregar per la pau i a col·laborar econòmicament per ajudar els germans de Terra Santa. Gràcies de tot cor! ■

Podreu fer la vostra aportació:

- Bizum: 02799
- Transferència bancària:

Podreu accedir-hi amb una invitació i els que no en tingueu podreu seguir la celebració des del vostre dispositiu mòbil, a través del següent enllaç:

Augmenta la intensitat i la impunitat de la persecució religiosa

CRISTIANS EN EL PUNT DE MIRA

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Feliços vosaltres quan, per causa meva us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies” (Mt 5,11). Aquestes paraules de Jesús continuen vigents en ple segle XXI. Milions de cristians arreu del món viuen un calvari diari, sense perdre, però, l’esperança en la resurrecció. Ho saben prou bé entitats com Portes Obertes, que recentment ha presentat la Llista Mundial de la Persecució (LMP) 2024, i Ajuda a l’Església Necessitada (ACN), que elabora l’Informe Llibertat Religiosa al món (el darrer del 2023).

A la llum de la LMP “podem veure que la persecució dels cristians continua creixent”, ens explica el director de Portes Obertes Espanya, Ted Blake, “i que s’ha incrementat en intensitat. En aquest any hi ha 13 països en la categoria de màxima persecució davant dels 11 de l’informe 2023”.

Una constatació que fa seva el director d’ACN Espanya, José M. Ga-

llardo, el qual assegura contundent que “la llibertat religiosa és un dret en caiguda lliure a tot el món. La llibertat religiosa es viola en 61 països dels 196 del món: 28 països pateixen persecució i 33, discriminació. Gairebé 4.900 milions de persones viuen en països amb violacions greus o molt greus a la llibertat religiosa”.

I en aquest rànquing contra la llibertat religiosa, el cristianisme ocupa el primer lloc. Segons Gallardo, “és la religió que més pateix persecució al món. 573 milions de cristians viuen en països on es viola la llibertat religiosa”. Blake apunta que la persecució dels cristians “és una qüestió complexa i molt diversa. Els executors de la persecució poden ser la família directa del cristià, la societat que l’envolta, les autoritats polítiques, les autoritats religioses, líders de bandes criminals o altres. Aquesta persecució pot afectar el cristià en cinc esferes: la vida privada, la vida en família, la vida en societat, la vida nacional i la vida de l’Església”.

José M. Gallardo apunta qui són els actors que ataquen la llibertat religiosa: “L’extremisme islamista (en el cas d’Afganistan o Nigèria), els governs autoritaris (com la Xina o Nicaragua) i estats nacionalistes etnicoreligiosos (l’Índia o el Pakistan, per exemple)”.

Segons l’últim informe d’ACN,

el 22% dels cristians del món viu en països on no es respecta la llibertat religiosa.

UN DRET QUE NO ES PERCEP COM A TAL

La Declaració Universal dels Drets Humans recull el dret a la llibertat religiosa (art. 18), però no sempre és considerat així. Ted Blake explica que “la llibertat religiosa i de creença és un dret fonamental i ha costat un esforç enorme als seus promotors aconseguir que es reconegui com a tal”. El director d’ACN Espanya destaca que “es tracta d’un dret arrel que n’engloba molts d’altres: d’educació, d’expressió, de culte...”.

No obstant això, sembla que es tracti d’un dret “de segona categoria”. “Als països on es gaudeix de la llibertat religiosa i de creença, no s’és tan conscient que és una necessitat”, reflexiona Blake, “i als llocs on manca, només les minories religioses en pateixen l’absència”.

Per al director de Portes Obertes Espanya, “no és que no sigui important, és que no hi ha prou veus reclamant el compliment de la declaració dels drets humans que han signat els governs de la majoria dels països que oprimeixen les minories religioses”.

A les societats occidentals, considera Blake, “es desconeix que, en

Cristians sirians resen
davant de la icona de
Nostra Senyora dels
Dolors.

Grup d'estudi bíblic de dones a les Muntanyes dels Nuba, al Sudan.

almenys 78 països del món, la tolerància que es respecta a Occident no existeix. Aquest desconeixement és una de les causes de la manca de percepció de la necessitat del respecte a la llibertat religiosa i de creença”.

Aquest desconeixement és una realitat, perquè rarament apareixen als mitjans de comunicació els atacs a les comunitats cristianes. Un dels països més letals per als cristians és Nigèria. Segons les dades de Portes Obertes, a nivell mundial, més del 82% d'assassinats de cristians a causa de la seva fe es van produir en aquest país. De fet, Nigèria ocupa el lloc 6 a la LMP i a l'informe d'ACN. Però ni tan sols aquestes xifres dramàtiques aconseguen col·locar Nigèria en primera pàgina.

“La fe cristiana no és interessant per a la població en general”, reconeix Ted Blake, “com que no col·labora amb les ideologies que s'estan promovent en la societat avui, el cristianisme és relegat a una posició secundària. A més, amb el concepte de la tolerància es pot arribar a la conclusió que la persecució per qüestions religioses és una cosa del

passat, i se sol transformar la persecució dels cristians en un altre tipus de conflicte”.

Per això tant Portes Obertes com ACN fan, amb aquests informes, una tasca importantíssima de donar a conèixer la violació sistemàtica del dret a la llibertat religiosa i d'apropar-nos testimonis com el del pare Kenneth Iloabuchi, sacerdot nigerià que viu a la diòcesi de Cartagena.

El P. Iloabuchi visita cada any Nigèria, on els cristians “ simplement són perseguits pel fet de ser-ho”. Aquest sacerdot ens parla d'atacs a esglésies, desplaçaments forçosos, assassinats, segrestos... “Si ets cristià, no et pots moure lliurement. Entre a l'església i no saps si en sortiràs o si podràs tornar al temple.”

LLAVOR DE NOUS CRISTIANS

Tertul·lià deia que la sang dels màrtirs és llavor de nous cristians. I és cert. Com assenyala Ted Blake, “el primer màrtir ‘cristià’ va ser Jesucrist mateix. La seva sang és llavor indispensable per al naixement de tots els cristians. Molts cristians

han compartit la fe en contextos que sabien que eren hostils al missatge de l'amor de Déu. Tot i així, estaven disposats a donar la vida perquè altres poguessin rebre la vida eterna en Crist Jesús. Aquest és el significat del que deia Tertul·lià”.

En aquest sentit, el P. Iloabuchi subratlla que “la persecució no és una cosa nova, la majoria dels deixebles del Senyor van ser perseguits. Som cridats a testimoniar la grandesa del nostre Déu, però el Senyor no ens ha garantit tranquil·litat, sinó que ens convida a prendre la creu”.

Com a nigerià, i com a sacerdot, el P. Kenneth viu amb dolor la persecució als seus germans cristians. Amb tot, és capaç de dir que “la creu pesa, però la grandesa del cristià és que no només cal dur-la, sinó aprendre a abraçar-la. No cal demanar al Senyor que ens la prengui, sinó que aprenguem a portar-la.”

El P. Kenneth va ser recentment a Barcelona, en un acte organitzat per ACN, on també va participar el bisbe auxiliar David Abadías. “El misteri de la creu”, comentava Mons.

Vetlla de pregària pels cristians perseguits.

Abadías, “continua sent realitat en molts països. El segle XX ha estat el més dur, brutal i sanguinari, on més cristians han donat la vida per la seva fe, molt més que en els 19 segles anteriors. I el segle XXI no es queda enrere. A mesura que avança la civilització, irònicament, la llibertat religiosa empitjora”.

En aquest temps de Quaresma som convidats a contemplar la creu. Una creu que viuen de manera molt intensa els cristians perseguits a tot el món. “La vida d’aquests cristians”, comparteix Ted Blake, “ens ensenya el valor que té la nostra fe. El que ells estan disposats a pagar per continuar fidels a Crist ens ha de motivar a sacrificar el que calgui per mantenir-nos fidels a Ell”. I afegeix: “Aquests testimonis ens interpel·len, ens fan avaluar les nostres vides. Ens obliguen a avaluar les nostres prioritats i en què invertim les nostres vides.”

El P. Kenneth pot donar fe de com viuen els seus germans la fe en unes circumstàncies duríssimes, on s’hi juguen la vida. Allà, a Nigèria, aquests cristians tenen molt pre-

sents aquestes paraules de Jesús: “Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que us han precedit” (Mt 5,12).

“Els cristians de Nigèria ens ensenyen a viure cada dia testimoniant que som fills de Déu”, indica el sacerdot, “ens donen una lliçó important: malgrat la persecució diària es mantenen fermes i donen un gran testimoni de l’amor de Déu. Ens donen un gran testimoni que, enmig del patiment, de la persecució, de la mort, de la violència, la fe pot brillar”.

Així ho considera el director d’ACN Espanya, perquè “aquests cristians ens ensenyen a romandre fidels, units, a perdonar”.

També el bisbe Abadías creu que el testimoni dels cristians de Nigèria ens envia un missatge molt fort: “La seva força, paraules i testimoni són d’un amor que s’expressa doblement, perquè perdona, perquè neix del dolor i de la dificultat. La seva capacitat d’estimar i perdonar és font d’esperança.”

JOSÉ M. GALLARDO
“573 milions de cristians viuen en països on es viola la llibertat religiosa”

KENNETH ILOABUCHI
“Som cridats a testimoniar la grandesa del nostre Déu, però el Senyor no ens ha garantit tranquil·litat, sinó que ens convida a prendre la creu”

DAVID ABADÍAS
“El segle XX ha estat el més dur, brutal i sanguinari, on més cristians han donat la vida per la seva fe, molt més que en els 19 segles anteriors”

TED BLAKE
“Els nostres germans i germanes en Crist esperen que, com a membres del seu cos, sentim el seu dolor i fem alguna cosa al respecte”

1 Corea del Nord

2 Somàlia

3 Líbia

4 Eritrea

5 Iemen

6 Nigèria

7 Pakistan

8 Sudan

9 Iran

10 Afganistan

LA NOSTRA RESPOSTA

El patiment de milions de persones que no poden expressar la seva fe lliurement clama al cel i al cor dels seus germans. I n'esperen una resposta: "Esperen que siguem un amb ells", reflexiona Ted Blake, "la Bíblia ensenya que tots els que som en Crist pertanyem a un cos. És important recalcar que només hi ha un cos de Crist. És a dir, no hi ha un cos catòlic i un altre de protestant, hi ha un cos dels qui són en Ell. Els nostres germans i germanes en Crist esperen que, com a membres del seu cos, sentim el seu dolor i fem alguna cosa al respecte".

La primera cosa que podem fer per ells és pregar, perquè "la nostra pregària alliberi el braç totpoderós perquè defensi i enforteixi els que pateixen persecució", anima Blake. "No els hem de deixar sols. Podem anar a veure'ls i pregar amb ells. Se'ls pot escriure cartes d'ànim. Es pot donar diners a les organitzacions que estan treballant amb ells perquè puguin rebre suport de diferents maneres que els permetin

mantenir-se fermes en la seva fe."

El P. Iloabuchi posa veu als cristians de Nigèria i en el seu nom agraïeix tot el suport que estan rebent: "Molts cristians sobreviuen avui gràcies a vosaltres."

Organitzacions cristianes com Portes Obertes o Ajuda a l'Església Necessitada defensen aquests cristians perseguits i publiquen informacions sobre la seva situació, així que conviden tothom a fer d'amplificador per fer visible el seu patiment.

Per això, insisteix el director de Portes Obertes Espanya: "Recorda que ets algú i que pots fer-hi alguna cosa. Aquesta cosa que fas juntament amb el que altres fan pot arribar a ser un moviment important. És qüestió de treballar com a cos. Som més de dos mil milions de cristians al món, si ens posem d'acord, podem causar un impacte impressionant."

Com impactant és la petició del P. Kenneth: "Pregueu sobretot perquè el Senyor ens concedeixi la pau, perquè estem cansats de violència i de mort!" ■

www.puertasabiertas.org/

www.ayudaalaiglesianecesitada.org/

LUCIA MONTOBBIO
CAMPA
Periodista

Amb el desenvolupament de la tecnologia,
un soldat ja pot disparar des d'una sala
d'ordinadors

Làser tag

El làser tag es juga en equip. Cada grup fa servir dispositius equipats amb infrarojos per disparar els altres jugadors, amb l'objectiu d'acumular punts. Els participants porten una armilla i un casc amb uns sensors que registren els "trets". Cada vegada que reps un cop de llum, perds punts. És una activitat recreativa, popular i per a totes les edats. Al meu barri hi ha una sala de làser tag. Avui, infants i adolescents s'amunteguen a l'entrada, celebren una festa d'aniversari.

Precisament, en aquest mateix local, unes amigues de periodisme van organitzar un comiat de soltera. Quan em van convocar, d'entrada, vaig dir que ni parlar-ne, que no hi aniria. No em veia capaç de donar una dimensió lúdica al que considerava violència. Tanmateix, després que m'insistissin: "Va, que només és un joc", "però... que no ens mataràs de debò, eh?", "si és per divertir-nos, només!, per fer gresca abans que se'ns casi!", vaig accedir-hi. Seria una experiència que difícilment arribaria en una altra ocasió.

En escoltar les instruccions per jugar, vaig quedar horroritzada. Així i tot, em vaig posar l'armilla, el casc, vaig practicar com fer anar el làser i... de no voler sortir de la línia de partida a avançar per abatre a l'enemic, van passar com a màxim dos minuts. Em vaig enganxar a l'estratègia de combat. Tant, que en sortir de l'activitat, a la pantalla de resultats, el meu nom figurava, flamant, entre les tres primeres posicions.

En llegir sobre la deshumanització de la guerra, sobre l'ús de drons i d'intel·ligència artificial, em ve a la memòria aquella tarda. Ara, amb el desenvolupament de la tecnologia aplicada a la guerra, un soldat ja pot disparar des d'una sala d'ordinadors. Com si es tractés d'un joc similar al làser tag. Neix una manera diferent de fer la guerra, que anuncia una nova cursa d'armament. De baix cost econòmic (els drons són més barats que les armes clàssiques), polític (els militars no moren al camp de batalla) i moral (és més fàcil pitjar un botó que disparar de debò). Quin futur ens espera? ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim la **Jornada** contra el **Tràfic** de **Persones**, **Armand Puig** reflexiona sobre les **benediccions** de les persones en **situació irregular** i coneixem una nova **ruta arqueològica** de la **catedral de Tarragona**

Segment del gran mur romà
de tancament de la plaça del
Recinte de culte imperial, sota la
Casa dels Canonges.

Cada 8 de febrer se celebra una jornada mundial amb motiu de Santa Josefina Bakhita

El Papa crida a lluitar contra el “fenomen dramàtic” del tràfic de persones

Margherita Simionati

Grup de joves mobilitzats per la UISG a la plaça de Sant Pere.

MERCÈ ALONSO
Corresponsal a Roma

En el cor de l'Església universal hi ha un batec que ressona amb força: la preocupació per les víctimes del tràfic d'éssers humans. En el seu pontificat, el papa Francesc ha seguit una clara trajectòria on ha posat el focus dels seus discursos i accions en els més vulnerables, exalçant la seva dignitat com a persones.

Així, amb motiu de la Jornada Mundial d'Oració i Reflexió contra el Tràfic d'éssers humans, el Papa recor-

dava a l'Àngelus del 4 de febrer com, avui dia, “molts germans i germanes són enganyats amb falses promeses i després sotmesos a explotació i abusos” —convidant tots i cadascun dels fidels— a unir-se “per a lluitar contra aquest fenomen dramàtic”.

Aquest dia d'especial pregària va ser instituit pel mateix Pontífex l'any 2015 i se celebra cada 8 de febrer amb motiu de la festivitat de Santa Josefina Bakhita, religiosa sudanesa que ha esdevingut símbol universal del compromís de l'Església sobre aquesta qüestió.

Aquell mateix any, insistia sobre la urgència d'acabar amb aquest drama, recordant com “el tràfic constitueix una violació injustificable de la llibertat i la dignitat de les víctimes,

dimensió constitutiva de l'ésser humà estimat i creat per Déu. Per això, s'ha de considerar un crim contra la humanitat”.

En aquest marc, la Unió Internacional de Superiores Generals (UISG), l'organització més gran que aglutina congregacions de religioses del món, del 2 al 8 de febrer va prendre partida organitzant una jornada a Roma de reflexió dirigida a joves vinguts de diferents punts sota el lema “Caminant per la dignitat”, fent-los participants d'una acció de conscienciació urgent que està, també, a les seves mans.

La germana Abby Avelino, coordinadora de la iniciativa, va subratllar la importància d'estar units per la causa, perquè “aquest esclavatge s'està escampant de forma alarmant per tot el món”. ■

PAPA FRANCESC

“Molts germans i germanes són enganyats amb falses promeses i després sotmesos a explotació i abusos”

ABBY AVELINO

“Aquest esclavatge s'està escampant de forma alarmant per tot el món”

JOSEFINA BAKHITA

L'any 2000 sant Joan Pau II canonitzava, per primera vegada, una dona africana. Bakhita vol dir "sort", aquest és el nom que li van posar irònicament els seus segrestadors quan va ser presa com a esclava quan aproximadament tenia uns 9 anys.

Bakhita era menor, i va ser venuda al mercat d'esclaus fins a cinc vegades, on va rebre tota mena de maltractament físic i psicològic. La cinquena vegada, tanmateix, fou "afortunada" —tal com explica la santa en els seus escrits—, ja que fou alliberada. És així com es va convertir al catolicisme i va ingressar com a novícia de l'Institut de les Germanes de la Caritat de Venècia, al servei dels més pobres, amb una vida discreta i humil.

A la cerimònia de beatificació, el sant Pare va reconèixer la seva empremta amb el missatge de reconciliació i misericòrdia, destacant com ella mateixa va declarar que, si es tornés a trobar les persones que la van segrestar i torturar, "s'agenollaria davant d'elles perquè, si no hagués succeït tot, no seria cristiana i religiosa". I, així, ha esdevingut patrona de les víctimes del tràfic d'éssers humans.

LA PASSIÓ
D'ESPARREGUERA 2024

FORMAT TRADICIONAL – matí i tarda
10, 17, 24 i 29 de MARÇ

NOU FORMAT – 2 h i 30 min
7, 13, 20, 28 D'ABRIL i 1 de MAIG

WWW.LAPASSIO.NET

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Esclavitud del
segle XXI

Si hagués anat fa uns anys a veure *Yo capitán* —pel·lícula italiana de Matteo Garrone— m'hauria impressionat,

però no hauria patit com ho vaig fer l'altre dia coneixent de ben a prop la veritat del que allà es narra i convivint amb nois protagonistes d'odis-sees com la de Seydou i Moussa, que ens han explicat el que van passar travessant el desert, lluitant amb els temporals i explotats per les màfies que s'aprofiten de les situacions vulnerables dels que lluiten per una vida millor.

L'endemà de patir davant la pantalla del Verdi, em vaig trobar amb un dels nostres amics més antics de l'Hospital de Campanya i vam comentar la cinta que ell havia anat a veure.

"És talment el que vaig passar. Tot el que es viu a la pantalla durant dues hores jo ho vaig viure durant uns quants anys. Encara tinc les cicatrius a l'esquena de moments com els que es descriuen a Libèria, per exemple.

Quan la vaig anar a veure, no vaig deixar de plorar, recordant la veritat d'aquelles escenes al desert que vaig viure i que em despertaven moltes nits amb l'angoixa de reviure-les en els meus malsons."

Aquests nois que comparteixen vida amb nosaltres a Santa Anna avui són feliços i han trobat un lloc a la vida. Però n'hi ha tants que estan en les mateixes condicions, que encara arrossegueu les càrregues d'una injustícia global malvivint a les nostres ciutats! Els veiem pels carrers amb els carros plens de deixalles per vendre-les per uns quants quartos que només en tindran per malviure. Són els esclaus del segle XXI, que han hagut de pagar a màfies per arribar a la que creien "la terra de promissió"

bíblica. Els trobem rebuscant pels contenidors i passant les mateixes penúries de les quals han fugit. Quan veiem als telenotícies aquells vaixells que arriben a les costes italianes i ens preguntem per què arriuen la vida, ens podríem preguntar què podem fer davant de tanta injustícia global que ens envolta.

VIQUI MOLINS, S.T.J.
Religiosa teresiana

Ens trobem en el tema de l'afirmació de l'amor diví envers tothom

Les benediccions i la pastoral de la misericòrdia

ARMAND PUIG I TÀRRECH

President de l'AVEPRO (Santa Seu)

Hi ha molta set de Déu. Sapiguem-la interceptar. No siguem reticents ni escrupolosos a l'hora de donar allò que hem rebut

La recerca d'un gest de proximitat s'inscriu entre els desigs i anhels de moltes persones, també aquelles que viuen en situacions irregulars

Una de les grans opcions de l'Església després del Concili Vaticà II ha estat la d'anar posant els pobres al primer lloc de la vida i la sol·licitud de les comunitats cristianes. La caritat ha crescut i s'ha anat intensificant, de manera que, com afirma Joan Crisòstom en una de les seves homilies, prenem consciència que als pobres els pertoca el primer lloc. Diu Crisòstom que si entra un pobre en una assemblea litúrgica amb vestits miserables o sense res, no se l'ha de fer seure per això al darrer lloc, i reservar a l'home important el lloc de més honor. L'atenció als pobres, també com a categoria teològica, va penetrar dins la mentalitat conciliar, ja mentre se celebrava el Concili, i s'ha anat estenent com una taca d'oli d'aleshores ençà. En aquest moment, és una dada adquirida que la litúrgia va del tot unida amb la caritat, de manera que no podem ser Església al marge de l'atenció que mereixen els pobres del Senyor. Ara bé, l'Església, que sempre s'ha ocupat dels pobres, s'ha de caracteritzar per una proximitat a ells que brolli de la gratuïtat, la qual és una de les marques distintives de l'Evangeli de Jesús. En efecte, els pobres mai no poden ser moneda de canvi. Cal tenir amb ells una relació personal i directa, com a amics petits de Jesús que són. Els pobres pertanyen a l'ADN de l'Evangeli i de la predicació de Jesús, i per tant són part essencial d'allò que l'Església és i fa.

Fa pocs dies, en una ciutat del centre d'Europa, em van presentar un home de l'Afganistan, de nom Ahmed, que havia decidit de fer-se cristià. Era un refugiat que vivia com podia en un país on els refugiats no són sempre ben acollits. Després de la pregària de la Comunitat de Sant'Egidio, que vam tenir en una església de la ciutat, aquell home se'm va acostar i amb gestos em va demanar que el beneís. Cercava la llum divina, la protecció del Senyor,

per a la seva vida, complexa i carregada de necessitats i incerteses. Després de beneir-lo, ell esclatà en plors i ens vam abraçar. Havia trobat el que buscava, allò de què tenia necessitat: la presència de Déu en el seu cor. I, com aquest, podem evocar molts altres moments en els quals els preveres i diaques tenim el privilegi d'acollir persones que demanen de rebre una benedicció. Són pobres de Jesucrist que et venen a trobar de manera espontània i humil, suplicant, amb confiança, com un que es pensa que té dret a poques coses i no sap massa com explicar-se. I fem bé de beneir persones (una, dues, tres, sovint infants) i coses (objectes religiosos, sobretot), a peu dret, revestits o sense revestir, amb ritual o sense, a les sagristies, a la nau de l'església, vora el confessional. Hi ha molta set de Déu. Sapiguem-la interceptar. No siguem reticents ni escrupolosos a l'hora de donar allò que hem rebut.

Més tard, he llegit les paraules del papa Francesc pronunciades el dia 26 de gener passat davant la Plenària de Cardenals del Dicasteri per a la Doctrina de la Fe, comentant la declaració *Fiducia supplicans* del mes de desembre del 2023, emesa per aquest mateix Dicasteri. El Papa deia: "Les benediccions pastorals i espontànies volen mostrar concretament la proximitat del Senyor i de l'Església a tots els qui, trobant-se en situacions diverses, demanen ajuda per continuar i, de vegades, per iniciar un camí de fe." Les paraules m'han semblat il·luminadores. La intenció del Sant Pare se situa en la tessitura del pastor d'un poble gran i heterogeni, a l'interior del qual les fronteres són molt fluides, que confessa el Déu que és Pare de tots i que ha estat revelat pel seu Fill mort i ressuscitat. Bergoglio ha estat rector de parròquia i bisbe d'una gran ciutat com Buenos Aires on hi ha les "villas miseria", espais on ell, com a pastor, ha trobat els pobres i els ha beneït una i mil vegades quan

La benedició és expressió de la misericòrdia de Déu.

li demanaven un gest que signifiqués i fes present l'amor del Senyor en les seves vides.

Aquest és el context, vital i històric, en el qual se situa la declaració esmentada, promoguda per un altre bisbe argentí, Víctor Fernández, ara prefecte del Dicasteri per a la Doctrina de la Fe. No vull dir amb això que la declaració sigui un document limitat a un poble o a un continent. En el món global, i en particular a Catalunya, l'arribada de persones d'Amèrica Llatina ha crescut, i molt, en els darrers temps. Els llatinoamericans han emigrat arreu del món, amb una presència substancial als Estats Units, com els filipins, persones d'herència religiosa igualment hispana que s'han escampat pel nostre país i pel Pròxim Orient, entre d'altres llocs. La

declaració té una matriu precisa però no exclusiva: la recerca d'un gest de proximitat s'inscriu entre els desigs i anhels de moltes persones, també aquelles que viuen en situacions irregulars i que demanen —i no en poden ser privades— un gest de l'Església que vehiculi la misericòrdia de Déu i la seva bondat. Beneir (*bene-dice-re*) vol dir demanar a Déu que el seu bé arribi a la vida o l'activitat d'algú o alguns, alliberant-los de tot mal. Per això és bo que el fet de beneir vagi acompanyat de la recitació del Parnostre, on la setena i última petició és precisament una part integrant d'allò que és una benedició: "Ans deslliureu-nos de qualsevol mal."

Obviament, com ha precisat el Papa en el discurs del 26 de gener, el gest de beneir, en el cas dels ho-

La relació és acollida
"ad personam", de cara
a la persona o persones
que la demanen, però
no implica reconèixer
aquella convivència
com una unió

Benedicció urbi
et orbi del papa
Francesc.

© Vatican Media

mes i dones que conviuen entre ells en una situació de parella no ajustada a allò que l'Església accepta, no exigeix una "perfecció moral" quan la benedicció és conferida. "Beneir" no vol dir admetre que una relació de convivència fora d'allò que l'Església entén com a matrimoni (unió d'un home i una dona, feta des de la llibertat i oberta a la procreació), quedi acceptada, és a dir, "beneïda". La relació és acollida *ad personam*, de cara a la persona o persones que la demanen, però no implica reconèixer aquella convivència com una unió, susceptible de ser vista com un matrimoni i, per tant, de ser considerada com un sacrament. La benedicció és un gest demanat pels qui el desitgen i que és ofert per l'Església,

sempre de manera discreta i breu, com a acte derivat del disseny diví que s'orienta al bé i a la salvació, que expressa la paternitat de Déu i alhora la seva proximitat a tots els éssers humans, sense excepció ni discriminació. D'altra banda, com que es tracta d'un gest no sacramental i que es mou en el camp de les oportunitats i decisions pastorals, els diversos episcopats són lliures de valorar si s'adequa als seus contextos culturals i a les seves sensibilitats pròpies. De fet, l'episcopat africà ja s'ha manifestat en el sentit de no fer una aplicació immediata de la declaració, sinó de considerar-la més atentament, i això ha trobat l'anuència del Sant Pare.

Finalment, el Papa ha volgut precisar que la proposta de benediccions que es troba en la declaració del Dicasteri es mou "fora de qualsevol context i forma litúrgica". Òbviament, el sentit de la frase s'ha d'emmarcar en el que s'ha dit fins aquí. L'any 1985 es va publicar l'anomenada *editio typica* del Ritual de Benediccions, revisat segons la voluntat dels pares conciliaris (edició catalana, 1989). Les cinc parts de què consta el volum afecten les benediccions de persones, d'habitacions i activitats de l'home, de llocs, vestits i ornaments, d'elements relacionats amb les devocions populars

i de circumstàncies diverses. Entre la primera part de les benediccions (comunitàries i familiars) hi ha les de les persones malaltes i ancianes que desitgen que el nom de Déu sigui invocat sobre elles per tal de rebre el bé i la misericòrdia divines incloses en la benedicció. Per tant, les persones ferides en el cos i en l'esperit poden rebre mitjançant l'Església la benedicció de Déu per tal d'experimentar la seva presència. És un cas semblant, no idèntic, a les persones en situació irregular, que cerquen l'ajut diví en una situació d'imperfecció moral, que l'Església acull en virtut de la misericòrdia. En conseqüència, em sembla que el sentit de la frase del Papa en relació amb aquestes persones en situació irregular és la de precisar que la benedicció se situa "fora de qualsevol forma sacramental", és a dir, no és estrictament litúrgica, encara que no estigui lluny de les benediccions de persones del Ritual de Benediccions, que forma part de la litúrgia de l'Església. La benedicció de les persones en situació irregular es mou, doncs, en l'àmbit de la misericòrdia —d'aquí la paraula "pastoral" que li és aplicada en la declaració. Ens trobem en el tema de l'afirmació de l'amor diví envers tothom, que és una constant del pensament i l'acció del papa Francesc durant tot el seu pontificat. ■

El sentit de la frase del Papa en relació amb aquestes persones en situació irregular és la de precisar que la benedicció se situa "fora de qualsevol forma sacramental"

SOLSONA

Jornada de Vida Consagrada al santuari de Fàtima

La Jornada de Vida Consagrada celebrada a la Unitat Pastoral Parroquial de Tàrraga, el 4 de febrer, aplegà al santuari de Fàtima una cinquantena de feligresos entre religioses de les comunitats, capellans i laics. Les religioses pertanyents a les Germanes dels Pobres de Sant Pere Claver, Carmelites Missioneres, Família Vedruna i Família Carmelita renovaren la seva consagració.

TARRAGONA

Jornada arxidiocesana de Pastoral de la Salut

Com a preludi de la Campanya del Malalt d'enguany, la Delegació diocesana per a la Pastoral de la Salut i les persones amb necessitats especials va organitzar, el 3 de febrer, una jornada al voltant de la temàtica d'aquesta campanya, "Donar esperança en la tristesa". En total, van participar-hi una seixantena d'agents de Pastoral de la Salut.

TORTOSA

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

El divendres 10 de gener més de 100 persones es van aplegar a la parròquia de Sant Josep Obrer de La Ràpita per pregar per la unitat dels cristians. Una cerimònia molt reeixida on van estrènyer llaços amb els germans evangèlics i ortodoxos i en la qual va participar per primer cop a la diòcesi el nou bisbe Sergi, que va dir unes paraules molt sentides sobre l'ecumenisme.

LLEIDA

Mare de Déu del Blau

La catedral de Lleida va acollir el 2 de febrer la celebració de la Mare de Déu del Blau, que coincideix amb la Candelera. Una cinquantena de nenes i joves que es diuen Blau, acompanyades per les seves famílies, van participar en l'eucaristia i, posteriorment, en l'ofrena de llum i flors a la imatge de la Mare de Déu, que deu el seu nom al blau que aquesta imatge del segle XV té al front.

GIRONA

Jornada de la Vida Consagrada

El divendres 2 de febrer va tenir lloc, a Girona, la celebració diocesana de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. En l'homilia de la missa, l'administrador diocesà, Mn. Lluís Suñer, va afirmar que "estem cridats a cercar en Crist la llum i a preguntar-nos si nosaltres som llum per a la gent que ens envolta".

URGELL

Missa de Mozart a l'església de Sant Julià de Lòria

L'església parroquial de Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra) va acollir, el diumenge 4 de gener, la interpretació de la *Missa en Do menor* de Wolfgang Amadeus Mozart, interpretada per quatre veus solistes, un quintet de corda i un trio de vent. Al concert hi van assistir les autoritats comunals i la ministra de Cultura d'Andorra, Mònica Bonell. Va donar la benvinguda als assistents Mn. Pepe Chisvert, rector de la parròquia.

VIC

Cursets prematrimonials

La Delegació Pastoral Família i Vida ha anunciat les dates i llocs on es faran els cursets de preparació al matrimoni d'enguany al bisbat: Igualada: 16 de març i 1 de juny, als locals de Santa Maria, tel. 933 800 040. Ripoll: 13 d'abril, a la rectoria, tel. 972 700 243. Manresa: 2 de març, a la llar parroquial de Sant Josep, tel. 938 731 780. Vic: 11 de maig, 29 de juny i 5 d'octubre, al Centre d'Orientació Familiar, tel. 659 248 064.

TERRASSA

Jornada per a la Vida Consagrada

El divendres 2 de febrer el bisbe Salvador va presidir la missa a la catedral amb motiu de la festa de la Presentació del Senyor i la Jornada per la Vida Consagrada. Participaren religiosos de tota la diòcesi. El bisbe Salvador Cristau, en l'homilia, recordà l'agraïment pel do de la consagració en aquest any especialment dedicat a la pregària.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Trobada de delegats de Missions

Els dies 31 de gener i 1 febrer passat, el santuari de Loreto, ubicat a Tarragona, fou l'escenari de la Trobada del Servei Interdiocesà de Missions (SIM). Aquesta jornada va servir per debatre i reflexionar sobre les dimensions de la cooperació missionera a les diòcesis catalanes.

Nova ruta arqueològica de la catedral de Tarragona

Un recorregut per 2.000 anys d'història

La sala 1 del Museu Diocesà és el punt de partida de l'itinerari.

JOAN BORONAT

Tarragona

Fotos: Josep M. Macias (ICAC)

Ja es pot visitar. A partir d'ara amb l'entrada general de la visita a la catedral de Tarragona i al Museu Diocesà s'inclou l'itinerari arqueològic recentment obert al públic el qual convida a fer un passeig —aviat és dit— per 20 segles d'història, a través de la realitat monumental, que permet interpretar i entendre en profunditat "l'evolució d'aquest espai des del període romà fins als nostres dies", afirma amb tota propietat el delegat de Cultura de l'arquebisbat de Tarragona, Andreu Muñoz Melgar.

Es tracta d'un espai al voltant del subsol de la Casa dels Canonges, darrere les galeries medievals del claustre, a través del qual "s'explica que la mateixa fesomia de la ciutat medieval

de Tarragona pot mostrar com era la ciutat romana", ha explicat Josep Maria Macias, investigador de l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica.

La nova àrea visitable permet descobrir un recorregut diacrònic pels espais que formen els murs de tancament del recinte de culte imperial romà, entendre com aquests van servir de base per poder generar el projecte medieval de la catedral i com s'hi han anat superposant els elements arquitectònics des de l'època renaixentista fins a l'actualitat. Han fet possible el projecte el Capítol catedralici, la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Tarragona, l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica (ICAC), la Fundació Repsol i la Fundació Privada Mútua Catalana, mentre que l'execució de l'itinerari ha

Capella renaixentista construïda a partir del mur romà dels porticats i també per un dels murs visigòtics de la cisterna contigua.

estat liderat pel Museu Diocesà de Tarragona i l'ICAC.

Per copsar tot el valor i complexitat d'aquest espai, excavat i amagat durant anys, no es pot fer a través d'una visita superficial, ja que el recorregut està pensat per a persones que vulguin conèixer i aprendre d'aquest incomparable llegat, i per això és aconsellable fer una visita guiada. Amb tot, hi ha per al públic plafons amb breus textos en català, castellà i anglès entre les imatges i elements arqueològics, amb diferents codis QR que complementen la informació.

Ens podem fer aquí una idea d'aquest recorregut, de la mà d'Andreu

Muñoz, que a la vegada és arqueòleg i director del Museu Diocesà de Tarragona, quan ens situa a la sala 1 del Museu Diocesà, punt de partença de l'itinerari, per veure com el projecte medieval aprofità part de les estructures romanes per bastir la catedral.

Després, s'accedeix a la sala 2 del mateix museu, on el refetor medieval de la comunitat de canonges, en el procés constructiu, va aprofitar un segment del mur dels porticats romans les restes del qual encara són visibles. Traspassant el mur romà per una capella del segle XVI, que el trenca, el visitant entra en una cisterna de l'època

visigòtica que es transforma en cuina en l'època medieval, amb la finestra passaplats cap al refetor.

A la sortida d'aquest espai, un estret passadís s'estén per darrere del claustre. Adossat al mur romà, el visitant contempla l'arrencament de grans arcs diafragmàtics que configuraven una de les espaioses dependències dels canonges, ara mig enterrades. És visible la part del darrere de les capelles de la Mare de Déu de les Neus (segle XV) i Sant Salvador (segle XVI). Transitant pel passadís, hom aixeca la mirada i descobreix que tant el mur romà com l'edifici canonical medieval com les capelles d'època renaixentista han quedat tapades per la contemporània Casa dels Canonges.

Traspassant novament el mur romà, una porta condueix al claustre. D'aquí el visitant torna a entrar en un nou espai arqueològic on es pot veure una de les grans capelles de culte romà que s'obrien en els porticats. D'aquesta capella (exedra) resta la pavimentació i la seva porta monumental de mig punt. Seguint pel claustre medieval, s'entra a la capella del Corpus Christi, avui renovada pinacoteca gòtica del Museu Diocesà, on es pot contemplar, finalment, a través d'una finestra, les monumentals estructures del que va ser el segon temple erigit en el gran recinte de culte imperial.

Aquest itinerari que connecta totes les sales del Museu Diocesà fou mostrat a la ciutadania en unes jornades de portes obertes el dissabte 3 de febrer amb una participació de 533 persones. ■

La nova àrea visitable permet descobrir un recorregut diacrònic pels espais que formen els murs de tancament del recinte de culte imperial romà

El recorregut està pensat per a persones que vulguin conèixer i aprendre d'aquest incomparable llegat

Cisterna de l'època visigòtica que es transforma en cuina en l'època medieval.

LLUÍS FONT I ESPINÓS

Professor

AULA EDUCATIVA**Tenir sentit de l'essencial**

El sistema educatiu és un organisme viu i complex, amb moltes ramificacions i contrastos interns

Els canvis en educació són lents, aquí i arreu. Cap realitat s'escapa d'aquest principi general. Tanmateix, alguns han volgut promoure experiments d'enginyeria social per transformar amb rapidesa el panorama educatiu. En una conversa a Madrid l'any 2011, interpellats pel sentit del *Programa Escuela 2.0*, que s'estava desplegant des del 2009 amb un elevat pressupost econòmic i que pretenia dotar d'ordinadors centenars de milers d'alumnes i desenes de milers de professors, alguns dels responsables del Ministeri d'Educació respongueren que es tractava d'introduir una mena de cavall de Troia a l'escola, per sacsejar-la a fons i accelerar els canvis a la llum dels nous paradigmes. En tot cas, i malgrat els esforços ingents dels seus promotors, el resultat d'aitals propòsits acostuma a ser, i en tenim exemples més recents, generar problemes col·laterals que impossibiliten l'assoliment de l'objectiu

plantejat.

Apel·lant a una imatge marinera, el sistema educatiu de Catalunya és un transatlàntic ple de gom a gom. Té una ruta determinada. Per la seva grandària, aquests vaixells no poden modificar fàcilment el rumb. Als seus tripulants els cal tenir una bona informació sobre tot allò que s'esdevé, i resulta transcendent per assolir la destinació desitjada. Això suposa anticipar escenaris i prendre decisions a temps, per resoldre els problemes i no desviar-se del camí fixat. Més enllà de la metàfora, la LEC del 2009 estableix com un dels objectius principals garantir l'èxit educatiu de tots els alumnes, a partir de la realitat personal, socioeconòmica i cultural de cadascú. Els indicadors de què disposem mostren que això és una utopia, ara com ara. Les xifres d'abandonament escolar prematur, el resultat de les proves de competències bàsiques de sisè d'EP i de quart d'ESO i el de les proves internacionals de competència lectora PIRLS

així ho palesen. En aquest context, PISA 2022 no hauria de ser una sorpresa per a ningú una mica informat sobre la situació a Catalunya.

Què fer? Hauríem de començar la feina tenint una bona diagnosi d'on som, sense apriorismes ni ocurrències. Una mena de DAFO que evidenciés Debilitats, Amenaces, Fortaleses i Oportunitats. Si no s'ha fet, no s'hi val d'improvisar. El sistema educatiu és un organisme viu i complex, amb moltes ramificacions i contrastos interns. Amb l'anàlisi enllestida, cal tenir sentit de l'essencial. Això és atacar la problemàtica principal, dissenyant polítiques educatives ben orientades, i fonamentades en experiències internacionals reeixides, en la recerca més rellevant i en el parer dels mestres i professors que estan cada dia a les aules. I tot plegat acompanyat d'una avaluació periòdica de l'estat de la qüestió. Així és com alguns països, vegi's Portugal, han millorat la qualitat de l'aprenentatge dels seus alumnes. ■

**BÁRBARA SOTOMAYOR
RODRÍGUEZ I ALBERTO
MASÓ PORTABELLA**

*Pares de família amb cinc fills
Gestionen la pàgina web www.familiaeco3.com*

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Relacions ecològiques

En qualsevol grup de persones que conviuen estretament circulen els afectes entre elles gràcies a les seves relacions

Que n'és, d'agradable, gaudir de la natura! A tots ens agrada estar envoltats d'un ambient net i cuidat; aleshores hi estem a gust perquè hi ha un equilibri, tots els organismes vius (els veiem o no) es relacionen entre ells i amb el seu medi, mantenint així aquest equilibri que permet el desenvolupament de tots. Podríem definir l'ecologia com la ciència que estudia els organismes a "casa" seva, en el seu medi, i les seves relacions.

Nosaltres també necessitem una casa neta i endreçada per estar-hi a gust, un bon ambient per estar relaxats, cosa que dependrà de les relacions que tinguem amb les persones que conviuen amb nosaltres. Encara que no ens n'adonem, tot el que fem influeix en els altres, per a bé o per a mal. Quan una persona té alguna actitud que deteriora el medi ambient diem que no és ecològica; doncs

amb les nostres relacions passa el mateix: si no afavoreixen el bon ambient amb els nostres familiars, companys de feina, amics..., allí on siguem, tampoc seran ecològiques.

Pels ecosistemes naturals circula una energia que manté l'equilibri entre tots els components. En qualsevol grup de persones que conviuen estretament circulen els afectes entre elles gràcies a les seves relacions i aquestes seran les que ajudaran a mantenir l'equilibri afectiu. Només existeixen dos tipus de relacions, les amoroses i les no amoroses. Les primeres són aquelles en què pensem en el bé dels altres, fem un esforç per dur-ho a terme i procurem conèixer-los cada vegada millor; són les que tenen canvis de rols amant-amat. Quan ens relacionem de forma no amorosa pensem a satisfer-nos nosaltres mateixos i no sempre busquem el bé dels altres, és clar que aquestes

no afavoriran un bon ambient, no seran ecològiques.

Moltes vegades, per cansament, preocupacions o simples distraccions, fem mal a les nostres relacions sense voler-ho, són com petites "contaminacions" que convé reciclar i així renovar l'ambient; potser n'hi haurà prou amb un gest afectuós o demanant perdó. Altres vegades hem de reciclar les nostres pors o temors, aleshores ens cal valentia per prendre decisions que ens ajudin a tenir aquest medi favorable perquè creixi l'amor; per exemple, podria ser un canvi de feina o domicili. Costa prendre aquestes decisions però, un cop preses, solen tenir un resultat beneficiós en tot el nostre "ecosistema afectiu".

Les relacions ecològiques són totes les que ajuden a crear un medi favorable perquè es desenvolupi l'amor i poder arribar a l'equilibri afectiu. ■

Missatge del Sant Pare Francesc per a la Quaresma 2024

“A TRAVÉS DEL DESERT DÉU ENS GUIA A LA LLIBERTAT”

Benvolguts germans i germanes,

Quan el nostre Déu es revela, comunica llibertat: “Jo soc el Senyor, el teu Déu, que t’he fet sortir de la terra d’Egipte, d’un lloc d’esclavatge” (Ex 20,2). Així s’obre el Decàleg donat a Moisès al mont Sinai. El poble sap prou bé de quin èxode parla Déu; l’experiència de l’esclavatge encara està impresa en la seva carn. Rep les deu paraules en el desert com a camí de llibertat. Nosaltres les anomenem “manaments”, subratllant la força d’amor amb el qual Déu educa el seu poble. La crida a la llibertat és, en efecte, una crida vigorosa. No s’esgota en un esdeveniment únic, perquè madura durant un camí. De la mateixa manera que Israel al desert duu encara Egipte dins seu —de fet, sovint troba a faltar el passat i murmura contra el cel i contra Moisès—, també avui el poble de Déu duu dins seu lligams opressors que s’ha de decidir a abandonar. Ens n’adonem quan ens falta l’esperança i vaguem per la vida com en un erm desolat, sense una terra promesa vers la qual encaminar-nos junts. La Quaresma és el temps de gràcia en el qual el desert torna a ser com anuncia el profeta Osees el lloc del primer amor (cf. Os 2,16-17). Déu educa el seu poble, perquè abandoni els

seus esclavatges i experimenti el pas de la mort a la vida. Com un espòs ens atrau novament cap a ell i ens xiuxiueja paraules d’amor al cor.

L’èxode de l’esclavatge a la llibertat no és un camí abstracte. Per tal que la nostra Quaresma sigui també concreta, el primer pas és *volver veure la realitat*. Quan a la bardissa ardent el Senyor va atraure Moisès i li va parlar, es va revelar immediatament com un Déu que veu i sobretot escolta: “He vist l’opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments, per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d’Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel” (Ex 3,7-8). També avui arriba al cel el crit de tants germans i germanes oprimits. Preguntem-nos: ens arriba també a nosaltres? Ens sacseja? Ens commou? Molts factors ens allunyen els uns dels altres, negant la fraternitat que ens uneix des de l’origen.

Al meu viatge a Lampedusa, davant la globalització de la indiferència vaig plantejar dues preguntes, que són cada vegada més actuals: “On ets?” (Gn 3,9) i “On és el teu germà?” (Gn 4,9). El camí quaresmal serà concret si, en escoltar-les de nou, confessem que seguim sota

el domini del Faraó. És un domini que ens deixa exhaustos i ens torna insensibles. És un model de creixement que ens divideix i ens roba el futur; que ha contaminat la terra, l’aire i l’aigua, però també les ànimes. Perquè, si bé amb el baptisme ja ha començat el nostre alliberament, queda en nosaltres una inexplicable enyorança per l’esclavatge. És com una atracció cap a la seguretat del que ja s’ha vist, en detriment de la llibertat.

Voldria assenyalar-vos un detall de força importància en el relat de l’Èxode: és Déu qui hi veu, qui es commou i qui allibera, no és Israel qui ho demana. El Faraó, en efecte, destrueix fins i tot els somnis, roba el cel, fa que sembli immodificable un món en el qual es trepitja la dignitat i es neguen els vincles autèntics. És a dir, aconsegueix mantenir-ho tot sotmès a ell. Preguntem-nos: desitjo un món nou? Estic disposat a trencar els compromisos amb el món vell? El testimoni de molts germans bisbes i d’un gran nombre d’aquells que treballen per la pau i la justícia em convenç cada vegada més que el que cal denunciar és un dèficit d’esperança. És un impediment per somiar, un crit mut que arriba fins al cel i commou el cor de Déu. S’assembla a aquella enyorança

*El desert, el lloc del primer
amor, recorda el profeta
Osees.*

“On és el teu germà?”, va preguntar el Papa en la seva visita a Lampedusa.

per l'esclavatge que paralitza Israel al desert, impedit-li avançar. L'èxode es pot interrompre: no s'explicaria d'una altra manera que una humanitat que ha assolit el llindar de la fraternitat universal i nivells de desenvolupament científic, tècnic, cultural i jurídic, capaços de garantir la dignitat de tothom, camini en la foscor de les desigualtats i els conflictes.

Déu no es cansa de nosaltres. Acollim la Quaresma com el temps fort en el qual la seva Paraula s'adreça de nou a nosaltres: “Jo soc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge” (Ex 20,2). És *temps de conversió, temps de llibertat*. Jesús mateix, com recordem cada any el primer diumenge de Quaresma, va ser conduït per l'Esperit al desert per ser provat en la llibertat. Durant quaranta dies estarà davant nostre i amb nosaltres: és el Fill encarnat. A diferència del Faraó, Déu no vol súbdits, sinó fills. El desert és l'espai en el qual la nostra llibertat pot madurar en una decisió personal de no tornar a caure en l'esclavatge. Per Quaresma, trobem nous criteris de judici i una comunitat amb la qual podem emprendre un camí que no havíem recorregut mai abans.

Això implica una lluita, que el llibre de l'Èxode i les temptacions de Jesús al desert ens narren clarament. A la veu de Déu, que diu: “Ets el meu Fill, el meu estimat” (Mc 1,11) i “No tinguis cap altre déu fora de mi” (Ex 20,3), s'oposen de fet les mentides de l'enemic. Més temibles que el Faraó són els ídols; podríem considerar-los com la seva veu en nosaltres. Sentir-se omnipotents, ser reconeguts per tots, prendre avantatge sobre els altres: tot ésser humà sent en el seu interior la seducció d'aquesta mentida. És un camí fressat. Per això, podem aferrar-nos als diners, a certs projectes, idees, objectius, a la nostra posició, a una tradició i fins i tot a algunes persones. Aquestes coses en lloc d'impulsar-nos, ens parilitzaran. En lloc d'unir-nos, ens enfrontaran. Hi ha, però, una nova humanitat, la dels petits i els humils que no han sucumbit a l'encant de la mentida. Mentre que els que serveixen els ídols es tornen com ells, muts, cecs, sords i immòbils (cf. Sl 115,8), els pobres d'esperit estan immediatament oberts i ben disposats; són una força silenciosa del bé que guareix i sosté el món.

És temps d'actuar, i per Quaresma *actuar és també aturar-se*. Aturar-se en pregària, per acollir

la Paraula de Déu, i aturar-se com el samarità, *davant el germà ferit*. L'amor a Déu i al proïsme és un únic amor. No tenir altres déus és aturar-se davant la presència de Déu, en la carn del proïsme. Per això la pregària, l'almoïna i el dejuni no són tres exercicis independents, sinó un únic moviment d'obertura, de buidament: fora els ídols que ens aclaparen, fora els vincles que ens empresonen. Aleshores el cor atrofiat i aïllat es despertarà. Per tant, cal desaccelerar i aturar-se. La dimensió contemplativa de la vida, que la Quaresma ens farà redescobrir, mobilitzarà noves energies. Davant de la presència de Déu ens convertim en germanes i germans, percebem els altres amb una nova intensitat; en lloc d'amenaçes i enemics trobem companyes i companys de viatge. Aquest és el somni de Déu, la terra promesa vers la qual anem quan sortim de l'esclavatge.

La forma sinodal de l'Església, que en aquests últims anys estem redescobrint i cultivant, suggereix que la Quaresma sigui també *temps de decisions comunitàries*, de petites i grans decisions a contracorrent, capaces de modificar la quotidianitat de les persones i la vida d'un barri: els hàbits de compra, la cura

de la creació, la inclusió dels invisibles o els rebutjats. Convido totes les comunitats cristianes a fer això: a oferir als seus fidels moments per reflexionar sobre els estils de vida; a donar-se temps per verificar la seva presència al barri i la seva contribució per millorar-lo. Ai de nosaltres si la penitència cristiana fos com la que entristia Jesús. També a nosaltres Ell ens diu: “No feu un posat trist, com els hipòcrites, que es desfiguren la cara perquè tothom vegi que dejunen” (Mt 6,16). Més aviat, que es vegi l’alegria als rostres, que se senti la fragància de la llibertat, que s’alliberi aquest amor que fa noves totes les coses, començant per les més petites i properes. Això pot passar a cada comunitat cristiana.

En la mesura en què aquesta Quaresma sigui de conversió, aleshores, la humanitat extraviada sentirà un estremiment de creativitat; l’espurneig d’una *nova esperança*. Voldria dir-vos, com als joves que vaig trobar a Lisboa l’estiu passat: “Cerqueu i arrisqueu, cerqueu i ar-

risqueu. En aquest moment històric els desafiaments són enormes, els gemecs dolorosos. Estem vivint una tercera guerra mundial a trossos. Però abracem el risc de pensar que no estem en una agonia, sinó en un part; no al final, sinó al començament d’un gran espectacle. I ens cal coratge per pensar això” (Discurs als universitaris, 3 d’agost de 2023). És el coratge de la conversió, de sortir de l’esclavatge. La fe i la caritat guien aquesta petita esperança. Li ensenyen a caminar i, alhora, és ella la que les arrossega cap endavant[1].

Us beneeixo a tots vosaltres i el vostre camí quaresmal.

Roma, Sant Joan del Laterà, 3 de desembre del 2023, I Diumenge d’Advent

FRANCESC

[1] Cf. Ch. Péguy, *Il portico del mistero della seconda virtù*, Milano 1978, 17-19; *El pórtico del misterio de la segunda virtud*, Madrid 1991, 21-23. ■

“Hi ha una nova humanitat, la dels petits i humils que no han sucumbit a l’encant de la mentida”

“Davant de la presència de Déu ens convertim en germanes i germans, percebem els altres amb una nova intensitat”

“En la mesura en què aquesta Quaresma sigui de conversió, aleshores, la humanitat extraviada sentirà un estremiment de creativitat”

La Quaresma, temps per redescobrir la dimensió contemplativa de la vida.

Enrique Karpinteyro

Déu ens regala gratuïtament el perdó, però som nosaltres, amb la nostra llibertat, els qui l'acceptem o el rebutgem

El Parenostre (6): la festa del perdó

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, “I perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors”. Continuem el comentari al Parenostre, que avui, coincidint amb el primer diumenge de Quaresma, ens convida a l'experiència del perdó. La cultura bíblica ens mostra un Déu que es complau en el perdó, un Déu propens a oblidar les nostres ofenses perquè ens vol continuar veient tal com ens ha creat: “Si tinguessis en compte les culpes, Senyor, qui es podria sostenir? Però és molt teu donar el perdó; per això mereixes que et venerin” (Sl 130,3-4).

L'home i la dona bíblics, per revelació, coneixen la bellesa de la seva dignitat com a éssers creats per Déu. I, al mateix temps, per pròpia experiència, són conscients de la feblesa i la incoherència amb què la viuen. El pecat, en efecte, forma part de la història humana i es tradueix a trencar la comunió amb Déu, perdre la dignitat pròpia i malmetre la relació amb els altres. La paràbola del fill pròdig ho escenifica de manera magistral quan el fill petit prefereix anar a la seva, s'allunya de la casa pairal i trenca la relació amb els qui formen la seva família. Déu, en la figura d'aquell pare, no pot oposar-se a la llibertat del fill; aniria en contra de la seva naturalesa. El deixa marxar. Però no es cansa d'esperar amb ardor el seu retorn.

És molt difícil trobar un amor incondicional com el de Déu, incapaç de deixar de perdonar, incapaç de deixar d'esperar que cada un dels seus fills retorni als seus braços maternals. Però Déu vol que l'imitem en aquesta seva actitud corpredora. Per què no rellegim la paràbola de Lluc (15,11-32) i ens posem en la pell del pare? Per què no ens deixem interpel·lar pels seus gestos apassionats i els comparem amb les nostres reaccions davant dels qui ens ofenen? L'evangeli és molt contundent en aquest punt. Tant en la petició del Parenostre com

en la paràbola del servent sense compassió (Mt 18,23-35), se'ns demana que sapiguem perdonar. A més, sembla que se'ns digui que la nostra reacció, compassiva o no, està íntimament relacionada amb el perdó diví mateix. Però, si hem dit que Déu ens perdona sempre, sense cap mèrit de part nostra, de què estem parlant?

El perdó de Déu no és màgia ni es pot manipular. Ell ens el regala gratuïtament, sí, però som nosaltres, amb la nostra llibertat, els qui l'acceptem o el rebutgem. I acceptar-lo passa per desitjar tornar a la casa pairal i refer ponts amb els germans. Així, doncs, quan experimentem el perdó dels altres i, alhora, ens compadim d'ells, es posa en marxa la circularitat necessària que ens ajuda a copsar des de la vida quotidiana el significat del perdó de Déu. Qui mai no hagi condonat un deute, material o espiritual, al seu germà, podrà comprendre la meravellosa experiència d'estimar per damunt de tot? I qui no hagi experimentat mai el perdó dels germans, podrà saber que Déu el coneix des de la seva dignitat?

Agafem-nos aquest temps de Quaresma per fer-ne la prova: perdonem i demanem perdó. Serà aquesta una bonica manera de preparar-nos per celebrar la festa de la nova vida de ressuscitats.

Ben vostre. ■

La Quaresma també és un temps que està unit al baptisme i a la seva preparació, el catecumenat

Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí

SALVADOR CRISTAU COLL
Bisbe de Terrassa

El 14 de febrer passat vam començar el temps de la Quaresma amb la celebració del Dimecres de Cendra. Ens hem endinsat en aquests 40 dies quaresmals que preparen per a la celebració del Triduum pasqual de la passió, mort i resurrecció del Senyor.

Cada any per aquestes dates se'ns imposa la cendra en el cap amb les paraules del celebrant que ens diu "Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí" (Mc 1,15), o bé aquell text suggestiu de la Bíblia "Recorda't, home, que ets pols, i que a la pols retornaràs" (Gn 3,19).

Però, si bé tot això és cert, també ho és que no arribem mai a entrar del tot en aquest misteri de la conversió del nostre cor, de girar-nos cap a Déu, de deixar les nostres preocupacions, preferències, criteris, manies, tot allò que ens separa del

Senyor. Aquest és un objectiu mai del tot assolit, sempre necessitem la conversió.

En aquest Diumenge primer de Quaresma contemplem el passatge evangèlic de les temptacions, aquest any segons l'evangelí de sant Marc. En aquest text, després de la breu referència a les temptacions, veiem com Jesús comença a predicar la Bona Nova de Déu amb les mateixes paraules que vam sentir el Dimecres de Cendra: "Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova" (Mc 1,15).

Com sabem, a més de ser un temps de conversió, temps de revisar la nostra vida, temps de repensar i replantejar les coses per fer-les més de Déu, sempre amb l'ajuda de la seva gràcia, també és un temps que està unit al baptisme i a la seva preparació, el catecumenat. Així va començar, de fet, la Quaresma.

A les primeres Vespres del primer Diumenge de Quaresma, aquest dissabte 17 de febrer, a la nostra catedral, es duu a terme el ritu d'elecció dels catecúmens, adults que es pre-

paren per rebre els sacraments de la iniciació cristiana, Baptisme, Confirmació i Eucaristia, en la Vetlla pasqual o durant el temps de Pasqua que s'acosta. És bonic i engrescador com a bisbe, pastor de la diòcesi, i també per a tots vosaltres, diocesans, veure com homes i dones adults del nostre temps decideixen donar el pas valent de professar la seva fe, reconèixer a Jesucrist com el seu Salvador, preparar-se per a rebre el Baptisme.

A la segona lectura d'aquest diumenge sant Pere recorda que l'aigua que salvà Noè i la seva família dins l'arca era prefiguració, anunci, de les aigües del baptisme, inaugurades per Jesucrist, que salven tots els qui estan disposats a rebre la gràcia i la vida eterna que només Ell dona.

Demanem insistentment al Senyor la gràcia de la conversió dels nostres cors, demanem-li que ens obri l'enteniment i el cor per considerar, comprendre i viure, quin baptisme ens ha purificat, quin esperit ens ha regenerat i quina sang ens ha redimit. ■

CONSULTORI BÍBLIC

El misteri de Joan

MONTSE DE PAZ

Biblista

L'evangeli de Joan és un misteri. És realment Joan, fill de Zebedeu, pescador de Galilea, l'autor d'un escrit tan profund i teològic, tan diferent dels altres evangelis? Des de molt antic, els estudiosos han tingut dubtes. El debat i la recerca continuen encara avui.

Tot ve de la tradició recollida per Pàpies de Hieràpolis i Eusebi de Cesarea: Joan, l'apòstol, va acabar dirigint la comunitat cristiana d'Efes. Allí va escriure el seu evangeli, que volia complementar els altres tres afegint-hi una dimensió més profunda i mística. Així com els sinòptics se centren en el regne de Déu i en la missió, el quart evangeli se centra en Jesús, veritable home i Déu. Però el text joànic suscita moltes preguntes. Per què mai s'esmenta el nom de l'evangelista? Per què només un cop, de passada, esmenta "els de Zebedeu"? Qui és el "deixeble estimat", que apareix cinc cops com a testimoni de primera mà dels fets vitals de Jesús?

L'opinió més difosa és que Joan va compartir la seva vivència com a deixeble de Jesús; els seus deixebles la van recollir, afegint-hi el contingut teològic arran de l'experiència de la comunitat, i van elaborar l'evangeli que porta el seu nom. Però no falten veus que qüestionen aquesta versió. El que sí tenen clar els biblistes és que l'autor de l'evangeli i la primera carta és un; un altre és l'autor de les cartes segona i tercera atribuïdes a Joan i un altre, ben diferent, és l'autor de l'Apocalipsi.

El misteri de Joan no s'ha resolt. Potser una bona pista ens la dona el mateix text, fent una lectura pausada i profunda. A Joan 21, 24, llegim: "Aquest és el deixeble que dona testimoni d'aquestes coses i les ha escrites. I nosaltres sabem que el seu testimoni és digne de fe." Qui és el deixeble? "Aquell que Jesús estimava", un amic fidel, íntim i proper que entén el missatge de Jesús i *reposa en el seu cor*. Qui és el "nosaltres"? La comunitat que rep la seva vivència i la comparteix. L'evangeli de Joan ens convida a apropar-nos a Jesús per compartir, amb el deixeble estimat, la joia i l'amor d'un Déu que s'ha fet humà perquè vol que nosaltres siguem fills seus.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Lluita, força i esperança

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Quaresma ens convida a la conversió i a la renovació espiritual i per aquest motiu atorga als fidels una clau d'interpretació litúrgica molt intensa a la doble escena que narra Marc (1,12-15): Jesús va al desert, després de rebre el baptisme de Joan i hi entaula una lluita espiritual amb Satanàs. Sortint-ne vencedor torna a la vida dels humans, ja al marge del ministeri profètic de Joan, el seu mestre històric. Fem-ne una lectura com si fora una icona, útil per a la nostra confessió de fe i del nostre testimoni de vida cristià.

Jesús és endut al desert per l'Esperit. L'Esperit Sant és qui ungeix la naturalesa humana de Jesucrist, fent-lo profeta del Pare, i per mostrar que Crist participa totalment de la vida profètica, en el desert fa front a les nostres temptacions i lluites. Unió amb el Pare (en el cas de Crist) i fe en Déu Pare (en el nostre cas), unida a l'oració i el dejuni, són les armes per sortir-ne victoriosos. Ara bé, el profetisme de Jesús és un ministeri que inclou la convivència amb els humans.

Jesús torna a la vida social i hi predica el Regne de Déu pròxim, i ho fa mitjançant una crida a formar part de l'Ecclesia del Senyor, participants d'un viatge espiritual compartit amb els germans en la fe i la caritat. La doctrina del Senyor és vital, com també els seus signes

prodigiosos. Tanmateix, recordem que el primer signe que, segons Marc, l'evangelista, fa el Senyor és convocar els humans per mitjà de la seva crida a esdevenir profetes de l'Evangeli, del misteri de Déu, i a deixar les nostres vides per adherir-nos a la novetat cristiana, que inclourà la Passió però també la victòria pasqual, quan ens arribi el moment, com li va arribar a Jesús a la Creu.

Quaresma, doncs, és un temps que, amb pràctiques penitencials i compromís comunitari, pretén que renovem la nostra experiència baptismal, renovem la recerca de la santedat i ens acostem més a Jesús. Ell ens estima i ha donat la pròpia vida per salvar-nos de la dinàmica perniciosa del pecat i la mort. Ara bé, Quaresma no és només un temps d'abnegació i privació voluntària, que és essencial per definició, també és temps de gràcia i renovació. Com Jesús va sortir del desert ple de l'Esperit Sant i disposat per desenvolupar el ministeri sagrat, també nosaltres, del desert quaresmal, amb dejunis, oracions i misericòrdia, en sortirem renovats i a punt per celebrar el Misteri pasqual i ser testimonis de la gràcia en el nostre quotidià. Que aquesta Quaresma sigui un temps de benedicció i creixement espiritual per a tots nosaltres. ■

Diumenge I de Quaresma

Lectura primera

Gn 9,8-15

Aliança de Déu amb Noè, salvat de la inundació del diluvi

Lectura del llibre del Gènesi

Déu digué a Noè i als seus fills: “Jo faig la meva aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l’arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meva: La vida no serà mai més exterminada per l’aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.”

Déu digué: “El signe d’aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meva aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de núvols i apareixerà l’arc entre els núvols, em recordaré de l’aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l’aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.”

Evangelí

Mc 1,12-15

Era temptat per Satanàs i l'alimentaven els àngels

Salm responsorial

24

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins. Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

*R. Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel
per als qui guarden la vostra aliança.*

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre. compadiu-vos de mi, vós que estímeu tant. R.

El Senyor, bondados i recte, ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils amb la seva justícia, els ensenya el seu camí. R.

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, l'Esperit empenyí Jesús cap al desert, on passà quaranta dies temptat per Satanàs. Viví entre els animals feréstecs i

Lectura segona

1Pe 3,18-22

L'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist, que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics i està a la dreta de Déu.

Vers abans de l'evangelí

L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

l'alimentaven els àngels.

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: “Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.”

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santorals i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIA II
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 1

Febrer

18. DIUMENGE

Diumenge I de Quaresma, Morat. Lectures: Gènesi 9,8-15 / Salm 24 / 1 Pere 3,18-22 / Marc 1,12-15
SANTORAL: Bernadeta Soubirous, vg.; Eladi, b.; Francesc de Regis Clet, prev. i mr.; Joan de Fièsola, prev.

19. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Levític 19,1-2.11-18 / Salm 18 / Mateu 25,31-46
SANTORAL: Conrad de Piacenza, erm.; Gabí, prev. i mr.

20. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 55,10-11 / Salm 33 / Mateu 6,7-15
SANTORAL: Amada, rel.; Eleuteri, b.; Lleó, p.; beat Maurici Proeta, rel.; Nemesi i Potami, mr.

21. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Jonàs 3,1-10 / Salm 50 / Lluc 11,29-32

SANTORAL: Misteriosa Llum de Manresa. Claudi, mr.; Dositeu, monjo; Pere Damià, b.

22. DIJOUS

Càtedra de Sant Pere, apòstol, Morat. Lectures: Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 / Lluc 9,22-25
SANTORAL: Elionor, reina; Margarida de Cortona, penitent

23. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 / Mateu 5,20-26
SANTORAL: Marta d'Astorga, vg. i mr.; Policarp, b. i mr.; beata Rafaela de Ibarra

24. DISSABTE

Del dissabte, Morat. Lectures: Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 / Mateu 5,43-48
SANTORAL: beata Josepa Naval, rel.; Lluci, Montà i companys mr.; Modest, b.; Primitiva, vg.; Sergi, monjo i mr.

El Sant 22 de febrer

Margarida de Cortona, penitent

Margarida de Cortona va néixer a la Toscana l'any 1247. Als set anys va perdre la mare. Més tard es va veure rebutjada per la seva madrastra i el seu pare, i va decidir marxar amb el seu amant, amb el qui va tenir un fill. Quan l'amant va morir sobtadament, però, va anar a una comunitat de Frares Menors, on van acollir-la juntament amb el seu fill. Va ser allí quan va començar a servir els pobres malalts sense recompensa, subsistent només d'almoïna. Finalment, es va unir al Tercer Orde de Sant Francesc, i el seu fill també es va incorporar als franciscans uns anys més tard. El 1286, Margarida va prendre la decisió, avalada pels seus

superiors, de dedicar-se exclusivament als pobres malalts de manera permanent. La seva gran tasca va animar més persones a fer el mateix, fins al punt que va entendre que havia de formar el seu grup de terciàries. Aquest grup, posteriorment rebria un estatus especial de congregació, amb el nom de les Poverelle ("les Pobres"). Amb aquesta congregació va fundar un hospital a Cortona i la Confraria de la Mare de Déu de la Mercè. Divinament advertida del dia i l'hora de la seva mort, va morir el 22 de febrer de 1297, havent passat vint-i-nou anys fent actes de penitència. Va ser canonitzada l'any 1728 pel papa Benet XIII. ■

JORDI FONT

Vicepresident de l'Institut de Litúrgia
ad instar facultatis de l'AUSP

Els diumenges de Quaresma són dies en què no es pot dejunar ja que cada diumenge és un memorial permanent de la Pasqua

Per què la Quaresma comença el Dimecres de Cendra?

Molts es pregunten per què el temps de Quaresma no comença en un diumenge — com l'Advent o la Pasqua — i comença el Dimecres de Cendra. És veritat que el Diumenge I de Quaresma l'assemblea és més nombrosa que el Dimecres de Cendra. Per això alguns mossens fan la imposició de la cendra —equivocadament, com veurem— en el Diumenge I de Quaresma.

Si mirem la història veurem que la pràctica penitencial del dejuni ha format part sempre de la preparació de la Pasqua. Així, trobem a l'inici un dejuni de dos-tres dies (potser el Tríduum?). Originàriament, els dimecres i divendres eren dies de penitència. Més endavant, es passa a una setmana (potser el que anomenem Setmana Santa o de Passió); després a dues (les dues setmanes de Passió), i finalment a tres setmanes (les actuals setmanes III, IV i V) i que formen la segona part de la Quaresma, fins als 40 dies. Així, d'un dejuni de tres dies es passa a 40 dies.

Per què es dona molta importància al fet material de 40 dies de dejuni? Es volen imitar els 40 dies de Jesús en el desert (cf. Mc 1,13; Mt 4,2 i ss.); els 40 dies de pregària de Moisès al peu del Sinaí (cf. Ex 24,18; 34,28 i Dt 9,9); els 40 anys de l'Èxode (cf. Nm 14,33; Dt 8,2; 29,4; Js 5,6); els 40 dies del diluvi (cf. Gn 7,4ss); els 40 dies d'Elies camí de l'Horeb (cf. 1Re 19,8); els 40 dies de la predicció de la destrucció de Nínive, després de tres dies de predicació (cf. Jo 3,4)...

Aquests 40 dies materials creen diferents maneres de comptar la Quaresma,

sobretot pel fet del dejuni continuïtat dels 40 dies. Ja que els diumenges són dies en què no es pot dejunar. Per què? Doncs, perquè cada diumenge celebrem Pasqua (el que s'anomena la Pasqua setmanal). I malgrat que el color litúrgic dels diumenges de Quaresma és el morat i es mantenen els elements litúrgics típics de Quaresma, no hi ha Glòria, no es canta l'Al·leluia, no hi ha flors... però, no es pot dejunar ni posar cendra al cap, ja que cada diumenge és un memorial permanent de la Pasqua. Per això es comença a comptar des del Dimecres de Cendra fins al Dijous Sant, descomptant els diumenges. Surten 38 dies, més els dos del Divendres Sant i del Dissabte Sant, sumen 40 dies. Per això SC 110 recomana també dejunar el Dissabte Sant.

De fet, si mirem les oracions, la Quaresma presenta aquests dos accents: un de més ascètic, amb el dejuni tal com diu l'oració col·lecta del Dimecres de Cendra: "Concediu-nos de començar amb un dejuni santificador l'exercici quaresmal de la milícia cristiana." I un de més celebratiu i pasqual en la pregària sobre les ofrenes del Diumenge I de Quaresma: "Feu, Senyor, que posem tot el nostre cor en les ofrenes que us presentem, i amb les quals comencem la celebració de la santa Quaresma."

Hi ha dos inicis de Quaresma? En certa manera, sí. Hi ha una Quaresma penitencial: de 40 dies de dejuni, que comença el Dimecres de Cendra, amb el signe públic de la imposició de la cendra. I una Quaresma litúrgica, de total l'assemblea, que comença el Diumenge I de Quaresma. ■

El 85è aniversari de la Coral de Santa Maria d'Igualada

Cor Parroquial de Santa Maria d'Igualada, any 1942.

LLEONARD DEL RIO CAMPMAJÓ

President de la Coral de Santa Maria d'Igualada

Amb el nou any, la Coral de Santa Maria d'Igualada obre la commemoració del seu 85è aniversari fundacional, que suposa un esdeveniment en la vida cultural igualadina.

Poc podia pensar aquell grup de noies joves que l'any 1939 va formar una Coral per ajudar el culte religiós tan castigat per la confrontació fratricida que, amb una continuïtat

indestructible, s'assoliria el 85è aniversari fundacional.

Sota la direcció de Maria del Rio Montfort —que als 17 anys ja havia aconseguit el professorat superior de piano—, aquest estol de noies va començar a cantar en les misses que se celebraven per les places, atès que els temples havien estat desvalisats o destruïts per la violència del conflicte. També es feren presents als hospitals i a les presons.

El llavors ecònom de Santa Maria d'Igualada, Mn. Amadeu Amenós Roca, s'adonà de la magnífica labor que realitzava aquell grup de noies, i es convertí en el seu valedor, animant-les a continuar com a grup estable de la parròquia.

El mes de maig del 1939 suposà

una ocasió excel·lent per consolidar la Coral amb la parròquia, participant cada dia a les sis del matí, en la funció devota del mes de Maria que se celebra a l'església parroquial de Santa Maria (anomenada popularment "església gran"). Aquesta tradició de pregar cantant a la Mare en el mes de maig es va mantenir diàriament durant cinquanta-quatre anys fidelment i inalterable.

Així va néixer el Cor Parroquial de Santa Maria, que ha desenvolupat un dens i qualificat historial. L'any 2000 Maria del Rio va traspasar la direcció a Coni Torrents Gubianes, que el 2005 va convertir l'entitat en grup mixt, simplificant el nom: Coral de Santa Maria d'Igualada.

Amb una continuïtat ininterrompuda, aquests vuitanta-cinc anys suposen una fita que ben poques entitats musicals han aconseguit. Sens dubte, un testimoni de fidelitat al servei a l'Església, segons els estatuts, la raó per la qual fou creada.

Els actes commemoratius que se celebraran en el curs d'aquest any seran molt diversos. Acabaran el segon trimestre del 2024. Destaca la convocatòria d'uns Jocs Florals de la Música i el Cant Coral, oberts a tot el país, a celebrar el 25 de maig d'enguany, amb la col·laboració de l'Ajuntament d'Igualada i d'altres empreses importants. Els interessats poden demanar informació al telèfon 938 034 164, o bé a través del correu: coralsantamariaigualada@gmail.com. ■

Club Nous Amics

ET PORTA A FÀTIMA

Pelegrinatge al Santuari de Fàtima, mundialment conegut per les aparicions de la Mare de Déu

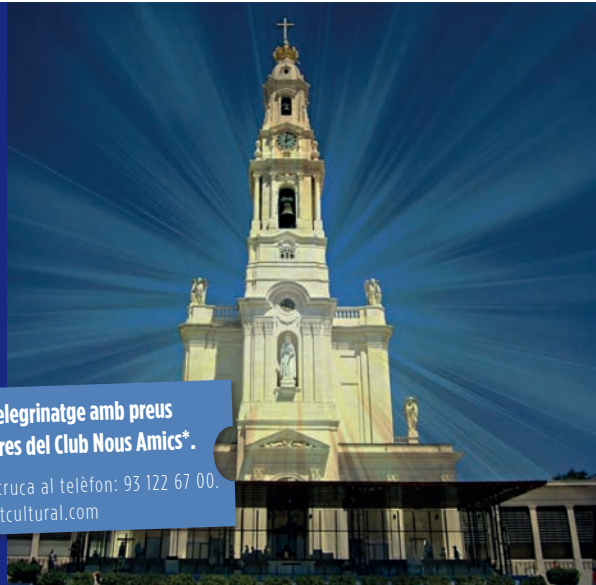
De l'11 al 13 de març del 2024, viatjarem a un dels centres de pelegrinatge marià més importants d'Europa i gaudirem de la bellesa de Lisboa, la capital portuguesa

No et quedis sense plaça

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació, truca al telèfon: 93 122 67 00.
info@rtcultural.com

Cartes

Enganyar-se un mateix

Creure en Déu i no practicar; aquesta és la qüestió. És a dir, ser creient, però no practicant. No és sinó enganyar-se un mateix per així apaivagar la consciència —és psicològic— i viure enganyat, tranquil i content? S'acostuma a dir-ho. En si mateixes, són incoherències, sincerament.

Poden, en tot cas, sortir bones hortalisses d'un hort abandonat? Pot, potser, florir un jardí sense que hi intervingui el jardiner? Diu Déu a tot això: "Cada arbre es coneix pel seu fruit: no es cullen figues dels cards ni es verema raïm de les bardisses" (Lc 6,44).

M'he posat a investigar la Bíblia. Tot el Nou Testament. He estudiat només tots els versicles acabats amb el número 44. No em pregunteu el perquè d'aquesta extravagància, atès que no sabria respondre. El resultat ha estat molt positiu i alhora alligador.

Heus aquí una prova. Per exemple, la caritat: "Senyor, quan et vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no et vam assistir? (Mt 25,44). La pregària: "Els deixà i se'n tornà a pregar per tercera vegada, dient les mateixes paraules" (Mt 26,44). La fe: "Com podeu creure, vosaltres que accepteu honors els uns dels altres però no cerqueu la glòria que ve del Déu únic?" (Jn 5,44).

La paraula de Déu s'ha d'escollar, meditar i posar-la en pràctica.

JOSEP VIDAL I BORRÀS

Pregària per la pluja

Motivat per la situació crítica que estem vivint per la falta d'aigua, em venen a la memòria fets llunyans de quan tenia set anys. Residia en un poblet que vivia del conreu de la terra i del bosc. En temps de sequera i crisi de pluja, s'organitzava una processó matinal per tots els carrers del poble que presidia el nostre Sant Crist, mentre anàvem resant el Rosari. El resultat era efectiu. Segur que si algú llegeix aquest escrit potser riurà o dirà: pura casualitat!

Tinc 98 anys, soc persona creient i he viscut moltes vivències i diferents situacions climàtiques. Em pregunto, prescindint una mica de la ciència, si es convoqués unànimement tots els sacerdots de les parròquies de Catalunya a fer una pregària conjunta amb creients o no creients, però amb tothom que s'hi volgués afegir davant del Santíssim i amb la intercessió de la Verge Maria, implorant la benedicció del Cel per resoldre la manca de pluges, si no hi haurien bons resultats. Tinc el pressentiment, potser per la fe cega que tinc amb "els d'allà dalt", que tornaria a veure el que vaig presenciar de jove al meu poble natal. La pluja hi va caure a càntirs des del Cel.

NEMESI ARGEMÍ

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Quaresma i confraries

S'ha aixecat el teló de la Quaresma del 2024, i tornem a recordar els versos del poeta cordovès Pablo García Baena, Premi Príncep d'Astúries, dedicats al Dimecres de Cendra: "*Otra vez tu ceniza, Señor, sobre mi frente... Polvo soy que algún día volverá hasta tus plantas.*" La Quaresma, des de la llavor de la fe, és un temps fort en la litúrgia de l'Església, i Andalusia la viu intensament, de la mà de les seves germandats i confraries. Primer, els altars de culte, on tenen lloc els tridus i quinaris dedicats a les imatges de les marededeus i dels Sants Crists. I de seguida, els assajos dels diferents passos pels carrers de la ciutat, preparant l'ambient per celebrar la Setmana Santa.

Les confraries apleguen moltes persones en un impuls constant de la religiositat popular: contemplar en cada imatge el drama de la passió, mort i resurrecció de Jesús, i oferint a cada estació de penitència, a cada desfilada processional, no només l'emoció del moment, sinó aquest grapat de símbols aplicats a la prosa de la vida.

El drama de la passió i l'esplendor de la Setmana Santa es viu des de la talaia de l'esperit confrare, com una representació que afecta tot el món, perquè "continua en agonía fins a la fi dels temps". I els personatges de la passió de Crist podem trobar-los també a l'escenari de la història: el petó de Judes, les negacions de Pere, l'abandonament dels deixebles, la sentència injusta de Déu fet home que ofereix la vida per la salvació de la humanitat. A cada església parroquial i a nombrosos convents, les germandats i confraries s'encarreguen que les seves imatges resplendeixin no només a les processons, sinó en els cultes, en els besmans i besapeus, oferint els més entranyables missatges de pietat sincera i conversió de les nostres vides a la veritat, l'amor, la justícia i la llibertat.

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de **Catalunya Cristiana** tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“La Passió d’Esparreguera”, gran catequesi visual del missatge cristià

L’espectacle posa en escena la vida, passió, mort i resurrecció de Jesucrist

MAC
Barcelona

Entre les diverses manifestacions de religiositat popular que tenen lloc arreu de la geografia catalana durant els dies de la Setmana Santa, cal destacar les *Passions*. Aquestes produccions relaten, a la llum del misteri pasqual, el lligam entre la història humana i la història de la salvació. *La Passió de l’Esparreguera* n’és un magnífic exponent.

“El missatge de Jesús, tot i que en ocasions sembli el contrari, és vigent en l’actualitat. *La Passió d’Esparreguera*, en aquest mateix sentit i com a testimoni fidel dels evangelis, permet que l’espectador s’adoni del que és la veritable paraula de Jesús”, explica Sergi Luna, conseller de *La Passió d’Esparreguera*.

I afegeix: “Durant tot l’espectacle es van succeint exemples de la moral cristiana (el bé, l’amor, la pietat, el penediment...) en contraposició a l’enveja, la cobdícia o la traïció. Totes elles són conductes atemporals que sovint ens passen desapercebudes pel ritme frenètic del món actual. *La Passió d’Esparreguera* hi permet fer un parèntesi i aturar-nos un moment. Ens convida a reflexionar, amb tranquil·litat, sobre totes elles durant la representació: una experiència vital que tothom pot viure immers en la nostra festa.”

Segons Luna, “les representacions de *La Passió d’Esparreguera* són una escenificació teatral de la vida pública, passió, mort i resurrecció de Jesucrist. Es tracta d’una mostra

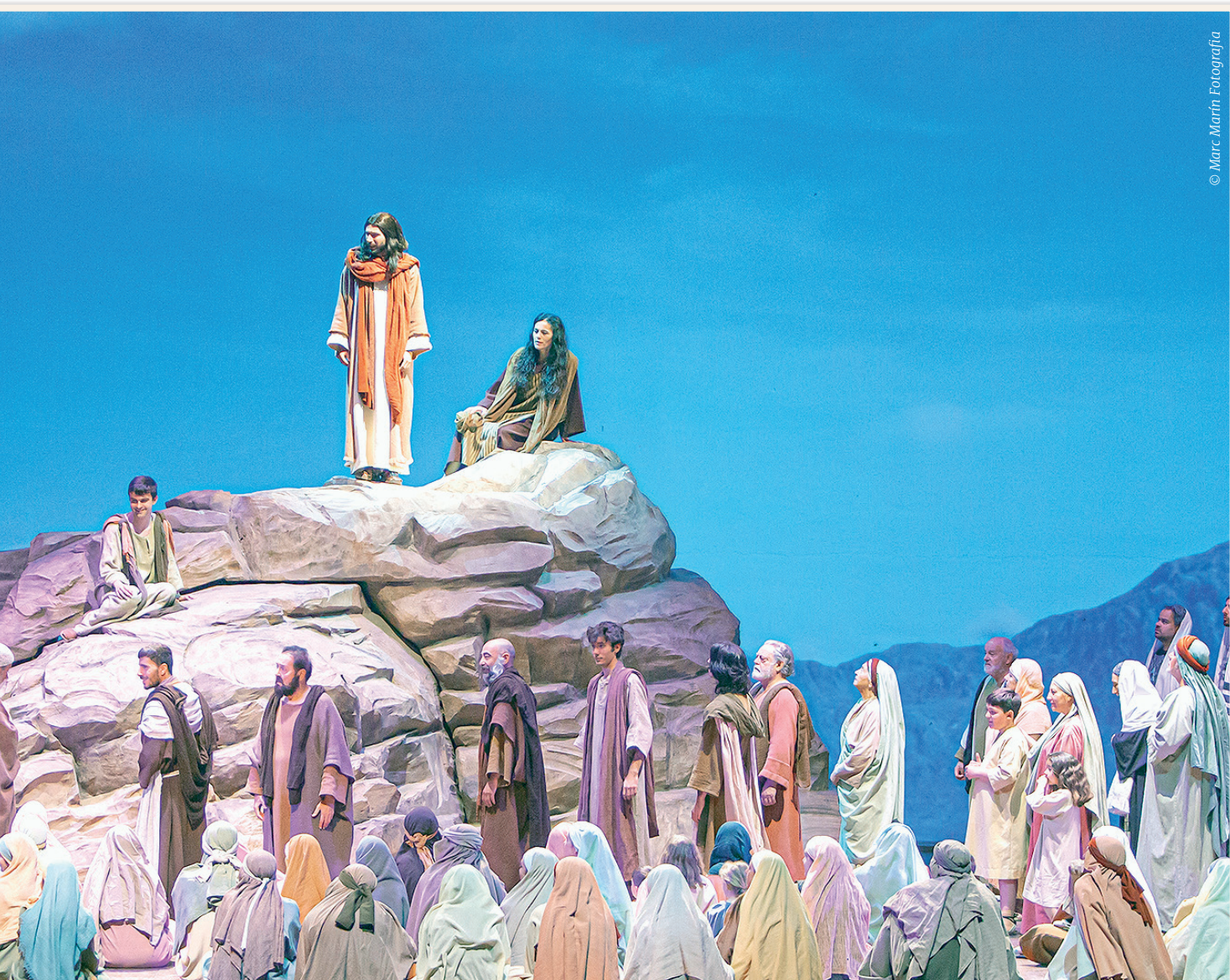
única de cultura religiosa popular; un espectacle teatral hereu d’una tradició centenària que ha perviscut gràcies a la cura i l’afany dels esparreguerins i esparreguerines, que al llarg dels segles han sabut adaptar-la als nous temps, fer-la créixer i transmetre-la de generació en generació”.

“*La Passió d’Esparreguera* pretén fusionar tradició i modernitat, mantenint elements tradicionals que la fan singular i la diferencien de la resta de *Passions* i adaptant la posada en escena a les exigències teatrals del moment.”

Des de la temporada 2022 s’ofereixen al públic dues versions de l’espectacle: la versió clàssica i el nou format. La versió clàssica, darrer testimoni que es conserva en l’actualitat de l’estructura de les “*Passions* tradicionals”, està formada per dues parts diferenciades i escenificades durant una mateixa jornada. Per la seva banda, el nou format proposa un espectacle de menor durada (dues hores i trenta minuts), en què es representen les dues parts en una única sessió.

Enguany, el format tradicional tindrà lloc el 10, 17, 24 i 29 de març. La primera part (vida pública de Jesús) és de 10.30 a 12.45; la segona part (passió, mort i resurrecció) és de 15.30 a 17.45. El nou format es durà a terme el 7, 13, 20 i 28 d’abril i l’1 de maig. El Teatre de *La Passió d’Esparreguera* acollirà totes les representacions. Un dels principals signes d’identitat d’aquest espectacle és la música,

© Marc Marín Fotografia

Quadre del sermó de la muntanya.

amb orquestra i coral en directe, amb la imponent presència d'un orgue de 700 tubs.

"Creiem que és una autèntica festa col·lectiva, basada en l'emoció, que cal conèixer i viure", assegura Sergi Luna.

La *Passió d'Esparreguera* ofereix en aquest 2024 grans novetats. "Els darrers mesos —informa Sergi Luna— s'han fet diferents actuacions per tal de poder aplicar noves tècniques d'il·luminació a l'espectacle. S'ha adquirit una nova taula de control d'última generació i nous equips d'enllumenat. Amb tot plegat es vol aconseguir més riquesa de matisos en el disseny de la il·luminació dels diferents quadres de l'espectacle."

"La versió tradicional incorpora aquesta temporada un nou quadre: la multiplicació de pans i peixos. Amb la recuperació d'aquesta escena, el personatge col·lectiu del poble guan-

ya protagonisme i s'aconsegueix un efecte sorprenent per a l'espectador. Enguany, amb els textos de les dues versions ja consolidats, s'ha realitzat un aprofundiment del treball actoral amb l'objectiu d'aconseguir que les escenes tinguin més intensitat i emotivitat", afirma el conseller de l'espectacle.

Moltes persones anònimes posen el seu esforç per fer realitat un esdeveniment únic en el món del teatre. "Una de les principals característiques de l'espectacle és el gran nombre de col·laboradors que participen a cada representació: gairebé cent actors i actrius amb paper, centenars de figurants, un equip de tramoistes i tècnics, responsables de vestuari, maquillatge i utilatge, personal de sala... En total, prop d'un miler de persones vinculades directament amb l'entitat. Aquest fet converteix *La Passió d'Esparreguera* en l'entitat

cultural més important del municipi i en un exemple de projecte col·lectiu dut a terme de manera desinteressada difícil de trobar avui dia", posa en relleu Sergi Luna.

"Són moltes les famílies esparreguerines que han tingut o tenen relació directament o de forma indirecta amb l'espectacle. El seu entusiasme i la seva il·lusió són el veritable motor que manté viva la nostra tradició. Una autèntica passió per la *Passió*." ■

Més informació:

“Ad petendam pluviam”

© Flickr / Jesús Cabrera

JOAN BABURÉS

Delegat de Pastoral Litúrgica del bisbat de Girona

En els nostres missals antics, em refereixo als d'abans del Concili Vaticà II, hi havia, en apèndix, unes oracions que portaven per títol “*ad petendam pluviam*”, és a dir, “per demanar la pluja”. Jo no recordo haver-les vist utilitzar mai. Però el que sí que recordo són les innombrables anècdotes referides a “*rogatives*” per la pluja que, pel que m'explicaven, sí que eren molt freqüents. Rogatives que, segons em deien, comportaven processons i pregàries, traient pels carrers els sants patrons, les relíquies més venerades o en ocasions molt extremes, com deien popularment, “traient el Cristó gros”.

Certament que en aquelles èpoques, en què no hi havia remeis tan sofisticats com els que ara ens sembla que tenim, era molt més freqüent

aquest recórrer a impetrar l'acció de Déu i dels seus sants per aconseguir allò que humanament trobàvem impossible. També, cal dir-ho, als nostres pobles hi havia molt més arrelat el sentiment de fe i de confiança en la providència del bon Déu.

Ara que, pel que ens diuen els experts i les nostres autoritats, estem patint una sequera sense precedents (!), també s'ha despertat de nou aquesta necessitat de recórrer a l'acció sobrenatural, i són molts els creients que han sol·licitat de nou de fer pregàries per aconseguir del bon Déu l'aigua que necessitem.

I com que continuem creient en Déu i confiem en la seva bonesa infinita, els nostres bisbes ens han recomanat de fer aquestes pregàries tant insistentment demanades.

De fet, el nostre Missal renovat continua oferint aquesta possibilitat, i en l'apartat de “Misses i oracions per motius diversos”, quan ofereix pregàries “Per circumstàncies públiques”, en el n. 35 hi llegim també: “Per demanar la pluja”. Allí hi trobem aquesta oració:

“Oh Déu, en vós vivim, ens movem i som;

concediu-nos la pluja que ens convé

a fi que, ajudats suficientment amb els dons presents, desitgem amb més confiança els béns eterns.

Per Crist Senyor nostre.”

Heus aquí un bon model per fonamentar com ha de ser la nostra pregària per a qualsevol necessitat. No es tracta d'imaginar que aquesta oració és com una vareta màgica que farà que demà mateix ja plogui. Es tracta de fomentar la nostra confiança en l'acció de Déu, que sabem que no deixa mai de la mà cap dels seus fills, i que, per tant, sap què necessitem i ens ho donarà tard o d'hora. I aquesta confiança posada en Déu també fa més ferma la nostra esperança, no només en obtenir allò que demanem, sinó que sobretot ens fa esperar amb més deler la salvació definitiva: fa que “desitgem amb més confiança els béns eterns”. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

S'ha descobert un sistema planetari molt interessant

Flickr / NASA Goddard Space Flight Center

L'estrella HD110067 es troba a la constel·lació Coma Berenices.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Ens ho explica un llarg article aparegut a la revista *Nature*. Com sabeu, es va veient ara que la majoria de les estrelles del cel tenen un seguici de planetes, com té la nostra estrella, el Sol. És el que ja se suposava, però com que els planetes són petits i amb poquíssima llum (la que reben de la seva estrella) no

és fins quan s'han perfeccionat els instruments de visió que s'ha pogut comprovar això que ja es preveia.

I es van descobrir estrelles amb el seu acompanyament planetari. És l'estrella que s'anomena HD110067 la que se'ns diu, a la revista, que té un sistema planetari molt interessant. Es troba a la constel·lació Coma Berenices ("Cabellera de Berenice") a uns 100 anys llum de distància, que vol dir que, astronòmicament parlant, és de les pròximes. És d'una mida molt semblant a la del nostre Sol i d'una brillantor similar, si bé no és de les visibles a simple vista. El sistema planetari que la rodeja consta de sis planetes molt pròxims que tenen la rara particularitat que les òrbites guarden una relació de sincronització: quan un ha fet dues voltes, un altre n'ha fet exactament tres i els sis tenen una relació semblant. Són tots del tipus *minineptú*, que vol dir que la

seva mida no arriba a la del nostre planeta Neptú, però és superior al de la Terra, ja que el seu diàmetre és de dues a tres vegades el terrestre. I tots sis tenen molt aproximadament aquest volum. La seva proximitat a l'estrella central els fa de temperatura alta. Tots són gasosos, però no sabem la naturalesa del gas que els constitueix. I també fa que girin molt ràpid i el temps de les revolucions és breu: el més proper recorre l'òrbita en vuit dies dels nostres i el més llunyà, en 54.

Tot això que acabem de dir ha fet que aquests planetes siguin ara objecte d'un estudi que es vol encara més complet i han ordenat a l'observatori espacial James Webb (el que es va establir a uns quants milions de quilòmetres de la Terra, lluny de l'atmosfera terrestre), que els estudiï més detalladament. Se n'esperen, doncs, encara més notícies! ■

TRADICIONS REMEIERES

L'herba de sant Ponç

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

Flidr / Miquel Àngel García

Amb nombroses propietats digestives, el polioli ajuda a netejar la bilis.

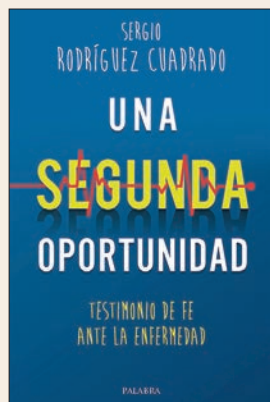
El polioli o poniol negre (llat., *Menta pulegium*; cast., *poleo*) conegut popularment com a l'herba de sant Ponç (o de sant Poní; d'ací el nom de poni-ol) gaudeix de nombroses propietats digestives i ajuda a netejar la bilis. Fra Jacint de Sarrià l'any 1751, mentre sojornava al convent de caputxins de Vilanova de Cubelles, escriví que “lo poniol té el gust picant y algo de amargor. És calent y sech y mata las pussas fent fum de dita planta. Lo decocto cura la pruitja y si las ovellas ne menjan quan és florit luego balan” (BHC, *De algunas herbas*, f. 157).

El polioli creix, a semblança de la menta i de la rementerola, a les vores

de les rieres, dels canals i en indrets humits. És una planta molt rica en essències, especialment de pulegona i, per això, se solia cremar polioli als estables i corrals per fer fumigacions contra les puces. Recordem que sant Ponç (que se celebra el dia 11 de maig), a més de ser el patró dels herbolaris i apicultors, és l'advocat contra les puces i xinxes i, per aquest motiu, del poniol se'n diu també “l'herba de sant Poní o de sant Ponç”, essent una de les herbes santes més apreciades en la medicina popular. Així, en el famós *Llibre del Prior*, que publicà fra Miquel Agustí a Barcelona l'any 1617, anotà que el poniol bullit amb vi blanc “és admirable per provocar

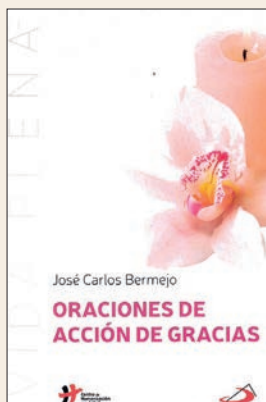
y venir la mesada a la dona, cuyt ab vi blanch y begut. Lo emplastre fet de pulioli cuyt ab vi mitiga lo dolor de la siática” (*Secrets d'agricultura*, 36).

En la tradició monàstica es donava aigua de polioli als religiosos quan tenien mal de ventre i, ateses les propietats curatives d'aquesta planta, els religiosos catalans solien dir, a tall d'adagi, que “el polioli és la flor del consol”, car és una herba remeiera molt eficaç per alleujar el mal de ventre. A l'article vinent us parlaré, si a Deu plau, de la centaurea, que, per la seva gran eficàcia, és una de les herbes santes més valorades per la tradició rural i monàstica de casa nostra. ■

SERGIO RODRÍGUEZ CUADRADO
Una segunda oportunidad

Ediciones Palabra, 2024, 240 pàg.

En dues ocasions en Sergio va ser diagnosticat d'un limfoma i, de manera inexplicable, es va recuperar. És veritat que els miracles existeixen? Què va ajudar en Sergio a no desespérer davant d'una mort anunciada? Quin paper té la fe per superar la malaltia?

JOSÉ CARLOS BERMEJO
Oraciones de acción de gracias

Editorial San Pablo, 2024, 170 pàg.

Aquestes pàgines són un reconeixement a la bondat que hi ha en el món: costums, valors, dinàmiques... El religiós Camilo José Carlos Bermejo ens proposa una sèrie de pregàries. "Donar gràcies a Déu és un exercici d'humilitat", assegura.

JOSEP M. CATALÀ DOMÈNECH
L'era de la incertesa

Fragmenta Editorial, 2023, 336 pàg.

Amb voluntat de remeiar l'angoixa que provoquen la vacil·lació i el descrèdit de les essències arran de la pandèmia, l'autor proposa un mapa complex de la realitat. També planteja una crítica de l'escenari immobiliari actual.

NATÀLIA CEREZO
Ara soc un llac

Editorial Empúries, 2024, 144 pàg.

Les aigües del llac fan de mirall, però alhora permeten de capbussar-s'hi i d'explorar l'altra banda. Això fan les protagonistes d'aquests relats: s'inclinen sobre el seu reflex bellugadís i busquen la pròpia identitat submergides en el passat.

TESSA HADLEY
El passat

Edicions de 1984, 2024, 352 pàg.

Novel·la ambientada en un poblet anglès, al llarg de tres setmanes, en què les particularitats dels vincles familiars, així com les seves crisis i alegries, cobren protagonisme i ens mostren que el passat sempre forma part de nosaltres.

DANIEL ROMANÍ
Catalunya, plató de cinema

Viena Edicions, 2024, 232 pàg.

El periodista i escriptor Daniel Romaní emprèn un nou viatge pel territori català per explicar-nos els principals escenaris de Catalunya on s'han rodat pel·lícules i sèries de totes les èpoques, tant de producció catalana com d'altres països.

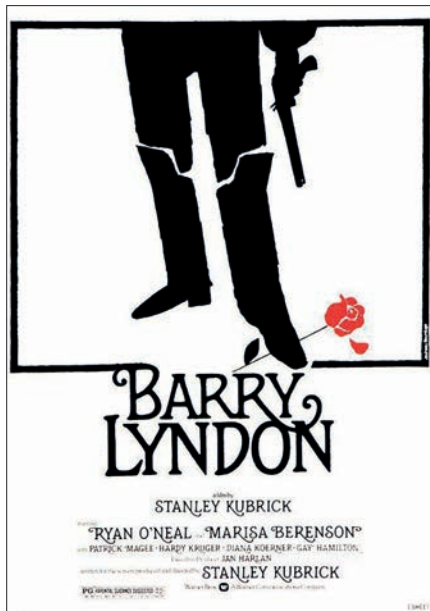
CRÍTICA DE CINE

Homenatge a Ryan O'Neal

**JOSEP ROVIRA
CLAVERAS**

Graduat en Cinematografia

Barry Lyndon és una pel·lícula del 1975 dirigida per Stanley Kubrick i protagonitzada per Ryan O'Neal, recentment mort, i a qui voldria dedicar aquesta crítica. El film està basat en la novel·la *La sort de Barry Lyndon*, de William Thackeray. Dels tretze llargmetratges que Kubrick va dirigir, aquest, juntament amb *The Shining* ("La resplendor"), poden ser els més complets, els més propers al que massa comunament s'anomena "obra mestra".

Tan completa és que només puc fer-ne cinc cèntims d'algun concepte.

D'entre els moviments de càmera, ja de mena limitats, hi ha trenta-sis zooms, destacables perquè comencen com a plans curts que acaben sent generals. En alguns casos, molt generals, com aquell en què el protagonista està recolzat al balcó d'una mansió i la visió de l'espectador acaba tan llunyana que quasi el perd de vista. Se'l deixa en un escenari on ell ja no és el centre d'atenció, en aquest cas seguint el fil narratiu del personatge, que s'aparta de la societat en què viu.

En aquests mateixos termes de voler aïllar Barry de la societat que l'envolta, Kubrick, que mai deixava la música a l'atzar, utilitza temes temporalment dins i fora de l'època en què la pel·lícula està ambientada

(segle XVIII). Mozart, Vivaldi, Bach i Händel formen part de l'època de Barry (o bé ja han existit), diríem que estan ubicats temporalment. Quan sonen Schubert o Rossini, el que fa Kubrick és desubicar el seu personatge, com si hagués nascut en un temps equivocacat. *Women of Ireland* és un tema musical ubicat temporalment, però no territorialment: el film transcorre a Anglaterra, i aquest és un tema tradicional irlandès, i desubica físicament Barry, ja que ell no se sent a gust on és.

L'últim tema que atacaré és el de l'estaticisme. Kubrick aborda moltes seqüències com si fossin pintures, representacions, el *blocking* s'apodera de la imatge, amb prou feines hi ha moviment intern al pla, la qual cosa atorga una sensació de falsedat, ressò de la hipocresia que es vivia en aquella època de formes exagerades i tradicions rígides.

Recorda l'estaticisme de *Gertrud* de Dreyer, tot i que el sentit n'és totalment diferent, els camins dels directors són totalment diferents.

Per acabar, cal destacar l'actuació de Ryan O'Neal, criticat en moltes ocasions, que està totalment fora de consideració. I no només qualla una bona interpretació en aquesta pel·lícula. El seu record viu en grans pel·lícules com *Paper Moon*, *What's Up, Doc?*, *The Driver* o *Wild Rovers*. ■

AMB BON HUMOR

"BARRY LYNDON"

DIRECTOR: Stanley Kubrick
 GUIÓ ADAPTAT: Stanley Kubrick
 REPARTIMENT: Ryan O'Neal, Marisa Berenson, Leon Vitali, Patrick Magee, entre d'altres
 MÚSICA: Leonard Rosenman
 Regne Unit, 1975, 183 minuts

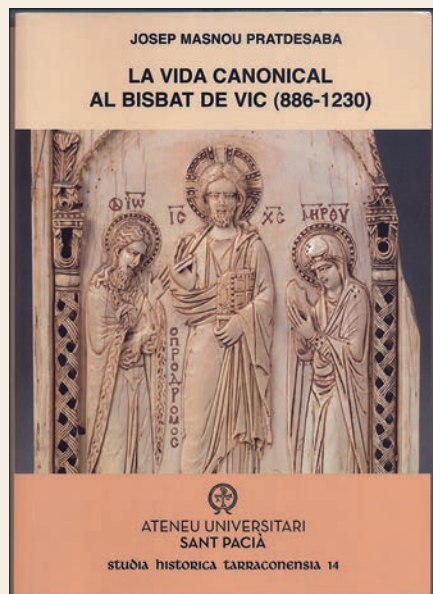
CRÍTICA LITERÀRIA

Erudició eclesiàstica

MN. JOSEP RUAIX I VINYET

Eclesiàstic, gramàtic i escriptor

JOSEP MASNOU PRATDESABA

La vida canonical al bisbat de Vic (886-1230)

Ateneu Universitari Sant Pacià, 2022, 422 pàg.

L'erudició en el camp de les ciències eclesiàstiques és un cabal que no para de créixer. El llibre a què em refereixo n'és una mostra més, fruit de la tesi doctoral defensada per l'autor (Vic, 1965) a la Universitat de Barcelona l'any 2021. A propòsit d'aquesta aportació, se m'acudeixen unes quantes reflexions.

1) Del passat de l'Església se'n coneixen moltíssimes coses. Per sort, hi ha una ingent documentació. Podríem dir que és una institució que té molta memòria.

2) Admiro l'interès i la capacitat de treball i comprensió d'aquests historiadors. Sembla que visquin en aquells moments.

3) Per als no especialistes, llegir aquestes obres demana esforç, però aquest és recompensat. En el cas present, per exemple, he après que el bisbat de Vic s'havia dit, en l'alta edat mitjana, bisbat d'Osona; que, amb la reforma gregoriana, els canonges vigatans que la van acceptar passaren a Santa Maria de l'Estany (Moianès), constituint un monestir de canonges regulars de sant Agustí, distints dels qui seguien la regla d'Aquisgrà; etcètera.

4) Més en general, la història sempre és "mestra de la vida", com afirmà Ciceró, i en podem treure lliçons per a l'actualitat. En el cas de la tesi al·ludida, penso que tot és molt complicat, també que tot és molt relatiu, que tothora afloren les passions humanes, que les lluites són inevitables, però que tanmateix cal cercar de clarificar, d'establir jerarquies de valors, de controlar l'orgull i l'egoisme, d'intentar la pau (mot relacionat amb pacte)...

5) Finalment, des del meu punt de vista de conreador del català, sempre he pensat que els nostres erudits, que tanta laboriositat demostren, haurien d'atorgar més importància al mitjà amb què s'expressen, és a dir, la llengua, i intentar tenir-ne un domini equivalent al domini de llur especialitat. Certament, hi ha casos en què és així, però molts d'altres en què no ho és. Tanmateix, i mirant-ho pel cantó positiu, penso, segons l'antiga dita: "Pus parla en català, Déu li'n don glòria." ■

UN NOU LLINDAR

Mobilitzar noves energies

Definint el temps de Quaresma i aprofundint en la dimensió contemplativa de la vida, el papa Francesc ens diu que cal descobrir i mobilitzar noves energies. Ho fa plantejant les dues preguntes que Déu ens dirigeix: "On ets?" (Gn 3,9) i "On és el teu germà?" (Gn 4,9). La primera espera resposta sobre la situació personal: si realment soc el qui he de ser i com visc la meua identitat de cristià; la segona espera resposta sobre la relació amb els altres: si és així com Déu la vol de mi. Qui sap si estem descol·locats, fora del lloc que per vocació ens correspon... Qui sap si desoïm el crit que clama al cel de tants germans i germanes oprimits, els de prop i els de lluny...

Quan escoltem que Déu ens diu — com va dir a Caín — "On és el teu germà?" pensem que ens remet a moltes de les nostres malifetes quan menyspreem, insultem o quan ridiculitzem l'altra persona, quan — drogats pel propi jo — esclavitzem l'altre i el fem objecte de la nostra crítica destructiva, dels atacs anònims a través de les xarxes socials o d'altres mitjans. És trist que s'arribi a aquest deteriorament que ens degrada i crea un clima de relació amarga. Per què no començar aquí i ara mateix en la nostra decisió de "conversió"?

El papa Francesc ens convida "que es vegi l'alegria als rostres, que se senti la fragància de la llibertat, que s'alliberi aquest amor que fa noves totes les coses, començant per les més petites i properes. Això pot passar a cada comunitat cristiana". I, sobretot, com diu al final del missatge: "En la mesura en què aquesta Quaresma sigui de conversió, aleshores, la humanitat extraviada sentirà un estremiment de creativitat, l'espurneig d'una nova esperança."

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Marcos Aceituno, Mercè Alonso, Joan Baburés, Pilarín Bayés, Joan Boronat, Juanjo Fernández, Jordi Font, Lluís Font, Antonio Gil, Alberto Massó, Ignasi Miranda, Viqui Molins, Glòria Monés, Lucia Montobbio, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Montse de Paz, Mar Pérez, Armand Puig, Quique, Lleonard del Rio, Josep Rovira, Josep Ruaix, Valentí Serra, Bárbara Sotomayor, Sebastià Taltavull, Noemí Ubach

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 18 de febrer**, a les 17.00,
concert solidari *El cant de la guitarra*
amb Raül Sandin (c/ Consell de Cent,
293 - Barcelona).

PARRÒQUIA DE SANT PACIÀ

El **diumenge 18 de febrer**, a les 18.00,
concert de gòspel amb La Sagrera Gos-
pel en el marc dels 100 anys de tinença.
Més informació: tel. 933 466 554.

FUNDACIÓ JOAN MARAGALL

El **dilluns 19 de febrer**, a les 19.00,
L'ànima en els clàssics amb col·laboració
amb la Casa dels Clàssics amb Isabel
Roda i Oriol Ponsatí-Murlà, a l'Ateneu
Universitari Sant Pacià. Inscripcions:
www.fundaciojoanmaragall.org.

AMICS DELS GOIGS

El **dimecres 21 de febrer**, a les 18.00,
Mn. Santiago Cortés parla sobre *Els*
goigs de la ciutat d'Inca (c/ Comte Bor-
rell, 307 - Barcelona).

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dimecres 21 de febrer**, a les 20.00,
dansa contemplativa; el **dissabte 24**,
a les 11.00, recés de camí de contem-
plació seguint el mètode de Franz Jalic
amb Lídia Roig i Esteve Fornaguera; a
les 19.00, vetlla de Quaresma (c/ Anglè,
55 - Barcelona).

ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA

El **cap de setmana 2 i 3 de març**, a la ca-
sa d'espiritualitat Betània de Cornellà
de Llobregat, exercicis bíblic-espíri-
tuals *No sé cómo orar! Señor, enséñanos a*
orar (Lc 11,1). Informació: tel. 652 078
868.

Girona

MANAIES DE SANT DANIEL

El **dimarts 20 de febrer**, a les 19.00,
conferència de Claustre Solé *Podem*
inspirar optimisme a les dones actuals,
sotmeses a tantes pressions, les grans do-
nes de la Bíblia? al Centre Cívic del Barri
Vell-Mercadal de Girona.

Sant Feliu de Llobregat

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA

Del **diumenge 10 de març al dime-**

res 1 de maig, nova temporada de *La*
Passió, un espectacle centenari amb
orquestra i cor en directe i tecnologia
d'avantguarda. Dues opcions: matí i
tarda, i un nou format de dues hores i
mitja de durada. Més informació: tel.
937 771 587.

Tarragona

GOIGS

El **divendres 23 de febrer**, a les 19.30,
presentació dels goigs del misteri de la
Crucifixió de Jesús de Valls amb lletra
i música de Josep Enric Peris, i il·lus-
tracions i disseny d'Anton Lluís Rull
a l'església parroquial de Sant Joan
Baptista de Reus.

Terrassa

RITU HISPANO-MOSSÀRAB

El **diumenge 25 de febrer**, a les 11.00,
Mons. Salvador Cristau presideix la
missa en ritu hispano-mossàrab a
Sant Pere de Terrassa.

Tortosa

HOSPITALITAT DE LOURDES

El **diumenge 18 de febrer**, a les 12.00,
festa diocesana de l'Hospitalitat de
Lourdes a la catedral de Tortosa.

Vic

PAU

El **dimarts 20 de febrer**, a les 19.30,
Tica Font parla sobre *El rept de desar-*
mar-nos als locals parroquials de Santa
Maria d'Igualada.

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana de l'1 al 3 de març**,
recés *Quaresma: disposar-se a l'alegria de*
la Pasqua. Informació: www.covaman-
resa.cat.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè els malalts terminals i les se-
ves famílies rebin les cures i l'acom-
panyament necessaris, des del punt
de vista mèdic i humà

RAQUEL PÉREZ SANJUAN

Directora de la Comissió per a l'Educació i la Cultura de la Conferència Episcopal Espanyola

Jorge Zorrilla

“És important escoltar i caminar conjuntament com a Església en l'educació”

IGNASI MIRANDA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Som a les portes de la sessió final del congrés *L'Església en l'educació*, que se celebra dissabte 24 de febrer a Madrid. Raquel Pérez Sanjuan, directora de la Comissió per a l'Educació i la Cultura de la Conferència Episcopal Espanyola, ens dona les claus d'aquest esdeveniment que aglutina tota la comunitat educativa.

Com neix aquest congrés?

En el moment actual, els bisbes van veure oportú convocar tota la comunitat educativa i mirar plegats la realitat, escoltar-nos i veure per on podem avançar conjuntament. Neix de la convicció que és important fer processos participatius. És important el que ens recordava el Papa al Sínode: participació, comunió, missió.

Per què ha tingut una etapa prèvia amb diferents trobades?

Partim d'una escolta, de les experiències significatives que ja s'estan donant en la realitat i en diferents territoris. Per això vam tenir ocasió de visitar nou diòcesis diferents: la primera va ser Barcelona, on vam poder abordar tot l'àmbit de l'educació no formal, del temps de lleure, el voluntariat, projectes culturals que miren la cultura i el patrimoni religiosos. Amb tot això hem fet una part del camí; ara

al congrés del dia 24 hem convidat alguns ponents perquè ens ofereixin la seva reflexió, aquesta mirada des d'aquests llocs on desenvolupen la seva tasca educativa. Aquest congrés és un punt d'arribada i un punt de partida també.

Com s'estructura?

No és un congrés al que estem acostumats on hi ha una escolta passiva, sinó que hi haurà una escolta activa. Cada persona podrà prendre la paraula. Això serà al matí. A la tarda, els diversos àmbits educatius s'escoltaran. Durant uns minuts coneixerem quina és la mirada de cada àmbit i ho farem d'una forma artística i creativa. Serà un moment de celebració de tota aquesta presència de segles de l'Església en l'educació a través de religiosos, religioses, els laics... També tindrem unes ponències que ens inspiraran des d'aquesta mirada social i eclesial.

Quina importància té aquesta dinàmica participativa?

És important llançar aquest fòrum per escoltar, caminar conjuntament com a Església en l'educació i de veure, plegats, per on podem avançar. Ens estem adonant que hi ha moltíssims espais i realitats que eduquen des d'aquest ideari cristià.

Per què s'ha fusionat Educació i Cultura a nivell d'Església a Espanya com ho ha fet també el Vaticà?

És una intuïció molt positiva. S'entén que l'educació està vinculada a tot el que és cultura, en sentit ampli. Sense oblidar la tradició universitària amb tot el que implica la recerca, el diàleg entre fe i cultura, fe i ciència. És una conjunció de cultura, educació, universitat. Però he de dir que no sempre és fàcil treballar conjuntament i veure els punts de connexió perquè arrosseguem una inèrcia, però veiem que cal anar per aquest camí. ■

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT